

Thơ Mặc Giang - Quyển 5 (từ bài 401 đến 500)

01	Một vach—Ba thế hệ !	401
02	Tình núi nghĩa rừng !	402
03	Tình biển nghĩa sông !	403
04	Nắng—Mưa tranh biện !	404
05	Ngày—Đêm tâm sự !	405
06	Hữu không hữu, khác gì không diệu hữu !	406
07	Tôi đi mãi trên hành trình bất diệt !	407
08	Nghe rừng khua gió núi	408
09	Đôi vành khô ú đọng !	409
10	Mai này biết ru !	410
11	Em còn nhiều diễm phúc !	411
12	Xóm nhỏ làng quê	412
13	Em là người bất hạnh ?	413
14	Rau cỏ bốn mùa	414
15	Giữa muôn ngàn miên viễn	415
16	Tình non nghĩa nước	416
17	Sắc thắm muôn hoa	417
18	Sông nước Việt Nam	418
19	Ngày trở về	419
20	Lá rụng về cội	420
21	Hãy nói dùm cho	421
22	Giọt nước mắt !	422
23	Đường vào khổ ải !	423
24	Nẻo đến thiên thai !	424
25	Trời mưa làm ngập không gian	425
26	Thương cho kiếp lạc đà !	426
27	Tái tạo thuở hồng hoang !	427
28	Tuổi thơ em học đánh vần	428
29	Nhớ thương ngày về . . .	429
30	Tiến biệt lối đi về !	430
31	Một túi hành trang !	431
32	Mơ màng cùng thân ngủ !	432
33	Hư vô, một nắm trong tay !	433
34	Đưa tay mở cửa trần gian !	434
35	Vỗ về sông bến cũ !	435
36	Nói đi anh !	436
37	Ta không nói !	437
38	Vợ chồng quê	438
39	Trái cây bốn mùa	439
40	Muôn Chim ca hát	440
41	Gia cầm và Dã thú	441

42	<i>Cá nước mặn—nước ngọt</i>	442
43	<i>Mái tranh nghèo xa xưa ấy !</i>	443
44	<i>Chim bay vỗ cánh tâm không</i>	444
45	<i>Đi đâu cũng nhớ trở về !</i>	445
46	<i>Trăm năm một kiếp con người</i>	446 & 447
47	<i>Miền Trung quê hương tôi</i>	447
48	<i>Miền Bắc quê hương tôi</i>	448
49	<i>Miền Nam quê hương tôi</i>	449
50	<i>Việt Nam quê hương tôi</i>	450
	<i>Ba chị em</i>	451
	<i>Ba anh em</i>	452
	<i>Như giọt sương đêm</i>	453
	<i>Đừng thu mình ngõ hẹp !</i>	454
	<i>Tặng người hạnh phúc trần gian !</i>	455
	<i>Trong phòng chờ chẩn bệnh !</i>	456
	<i>Những con tàu định mệnh</i>	457
	<i>Nhớ thương về Mẹ * Thơ nhạc</i>	458
	<i>Kỷ niệm 60 đêm không ngủ</i>	459
	<i>Để còn nhớ Việt Nam * Thơ nhạc</i>	460
	<i>Thuyền về bến cũ * Thơ nhạc</i>	461
	<i>Nếu không người thì cũng không ta * thơ nhạc</i>	462
	<i>Đường hăm bỏ lại !</i>	463
	<i>Thân phận người nghèo khổ !</i>	464
	<i>Những em bé cơ cù !</i>	465
	<i>Hỏi những hương hồn đã chết ?</i>	466
	<i>Ếch nằm đáy giếng !</i>	467
	<i>Trung Nguyên khát nguyện</i>	468
	<i>Bốn mùa quốc quốc gia gia</i>	469
	<i>Vỡ toang một tiếng ô hô !</i>	470
	<i>Tôi muốn nói ...</i>	471
	<i>Cái đài danh vọng ô hô !</i>	472
	<i>Bức lụa ngân sương</i>	473
	<i>Hòa bình nào có trong chiến tranh !</i>	474
	<i>Chiến tranh và thù hận !</i>	475
	<i>Cho tà tháng năm</i>	476
	<i>Hãy đến với nhau con đường chân thực</i>	477
	<i>Hòa bình lộ dạng !</i>	478
	<i>Bão Katrina, đổ nát Hoa Kỳ</i>	479
	<i>Người thương nước lại 2 lần thoát nước</i>	480
	<i>Nước mắt nào ?</i>	481
	<i>Bảo vệ hành tinh xanh !</i>	482
	<i>Tử sinh, hai nhịp vui đây !</i>	483
	<i>Đi là đến, đường về luôn bỏ ngõ !</i>	484
	<i>Người về, tôi đi !</i>	485
	<i>Mỗi kiếp, mở một đường đi mới !</i>	486
	<i>Người sung sướng chắc gì hơn ta được</i>	487

<i>Cõi mộng cuộc đời</i>	488
<i>Ai giúp người cho được !</i>	489
<i>Vui lên đi !</i>	490
<i>Dòng thời gian ghé góm thiệt !</i>	491
<i>Biển tràn đập giữa trôi lăn !</i>	492
<i>Chàng đừng sĩ ngày xưa . . .</i>	493
<i>Xin chấp tay !</i>	494
<i>Xin đừng nghĩ...người làm thơ ...!!</i>	495
<i>Sao không ngừng tay lại !</i>	496
<i>Thơ thân gì mà còn mơ với mộng !</i>	497
<i>Mỉm cười, tôi vẫn là tôi !</i>	498
<i>Đừng đòi hỏi các em nhiều quá !</i>	499
<i>Xoay quả địa cầu</i>	500

Mặc Giang - Thơ 37

01. Đã mòn ba vạn sáu ! (351)
 02. Ta đang sống nghĩa là ta sẽ chết (352)
 03. Nâng tay ôm giấc ngủ yên (353)
 04. Con chim nhỏ nhỏ bay quanh lối về (400)
 05. Một vạch - Ba thế hệ ! (401)
 06. Tình Núi nghĩa Rừng ! (402)
 07. Tình Biển nghĩa Sông ! (403)
 08. Mưa - Nắng tranh biện ! (404)
 09. Ngày - Đêm tâm sự ! (405)
 10. Hữu không hữu, khác gì không diệu hữu ! (406)
- *****

Một vạch-ba thế hệ !

Tháng 06-2005

Tôi gặp anh lang thang trên đồi núi
 Tôi gặp chị buồn buồn cạnh dòng sông
 Tôi gặp em vọc đất giữa ruộng đồng
 Xin ghi lại những điều khi han hỏi

Anh ở đó từ một thời lửa khói
 Xương thịt tan vào lòng đất ven rừng
 Hương hồn bay giữa đồi núi chập chùng
 Để thôn thức theo chiều dài lịch sử

Chị ở đó bên dòng sông bến cũ
 Tình tơ vương theo nghĩa nước đong đầy
 Mở niềm chung khép lại nỗi niềm tây
 Để ôm ấp nụ hồng trong giá lạnh

Thế còn em làm gì trên đồng vắng

Cái tuổi thơ, em có làm gì đâu
Em đang chơi cùng bọn trẻ chăn trâu
Bỗng biến mất một chiều buồn quê mẹ

Anh, chị, em, mỗi người thầm nói khẽ
Và gặp nhau trong cửa ngõ tâm hồn
Tôi ngồi đây nghe lòng dạ bồn chồn
Xin thương tiếc cho những người đã mất

Thấy thương anh như niềm đau của đất
Thấy thương chị như tình nước nhớ sông
Thấy thương em như lúa mạ nhớ đồng
Theo dòng chuyển mỗi một thời kinh dị

Thấp nén hương xin nguyện cầu huyền bí
Anh, chị, em xin hòa quyện hồn thiêng
Nối đường dài từ lịch sử tổ tiên
Cho chúng tôi, và đàn em thế hệ.

Tình núi nghĩa rừng !

Tháng 06-2005

Rừng già gạn hỏi núi non
Đã bao nhiêu tuổi mà còn xuân xanh
Núi rằng lạ thật không anh
Nào đâu có tuổi mà xanh với già
Còn anh sao gọi rừng già
Vì trơ gốc cội mặn mà gió sương
Núi nghe cơ cảm xót thương
Nghiêng nghiêng bóng núi vương vương cạnh rừng
Núi cao rừng thấp chập chùng
Lung linh kỳ bí điệp trùng xa xa
Núi non bên cạnh rừng già
Rừng reo gió hú la đà đầu non
Thời gian dù có hao mòn
Núi rừng muôn thuở vẫn còn thiên thu.

Tình biển nghĩa sông !

Tháng 06-2005

Nghĩa sông tình biển mênh mông
Sông đi ra biển, biển bỗng ra khơi
Sông đi từ giữa núi đồi

Xuyên qua rừng nội trệt trời cao nguyên
Đi dần xuống tới trung nguyên
Băng qua ao lạch đến miền hạ lưu
Ruộng cao đồng thấp, gò, u
Đi ra cho đến cửa ngù mới thôi
Sông đi cùng biển rong chơi
Năm châu bốn biển trong đời mấy ai
Mới hay biển rộng sông dài
Tình sông nghĩa biển nào phai sắc màu
Nước sông ra biển về đâu
Bốc thành hơi nước lại thấm về nguồn
Mây ngàn đẫm hạt mưa tuông
Khi to khi nhỏ khi vuông khi tròn
Thành con nước chảy dập dồn
Qua ghềnh qua thác qua cồn qua sông
Sông sâu cho cạn đáy lòng
Biển sâu cho cạn tình đong nghĩa đầy
Cho non cho nước cho mây
Cho mưa cho gió cho ngày cho đêm
Tình sông nghĩa biển êm đềm
Nghĩa sông tình biển càng thêm mặn mà
Hát lên khúc nhạc câu ca
Sông dài biển rộng tình ca muôn đời.

Nắng-Mưa tranh biện !

Tháng 06-2005

Buồn buồn nắng hỏi thăm mưa
Đi đâu lâu lắm sao chưa trở về
Mưa rằng lạc lối sơn khê
Mây còn giăng mắc lê thê trên ngàn
Đất trời rộng quá thênh thang
Để ta chặn lại bắt ngang đem về
Còn anh, sao nắng ủ ê
Nắng thiêu, nắng đốt mỗi mê điều tàn
Nắng nồng, nắng cháy, chói chan
Nắng hực đỏ lửa, nắng tàn bạo canh
Nắng nghe nổi trận tam bành
Liền phang một mạch, liền banh một lèo
Còn anh, khi tịt, hết xeo
Khi mưa mưa đổ, eo sèo còn mưa
Mưa sáng mưa tối mưa trưa
Mưa ngày chưa đã mưa bừa qua đêm
Mưa dầm, sỏi đá cũng mềm

Mưa dề lũ lụt chền ền ra kia
Mưa cho nước đổ đầm đìa
Mưa đi thúí đất, mưa « dìa » thúí cây
Hai anh đang gặt gồng gậy
Thôi đừng nói nữa, thế này được không
Nắng rắng, chẳng phải tại ông
Mưa rắng, không lẽ chẳng ông, tại bà
Này này, hãy bỏ chuyện qua
Sao cho chùng mực vậy mà nắng mưa
Nắng mưa biết đủ biết vừa
Đừng đem trút hết để chừa mai sau
Nắng mưa đừng có đầu mâu
Đừng đem trút hết trên đầu trần gian
Nắng sao cho đẹp nắng vàng
Mưa sao tí tách mưa mang nước về
Hai mùa mưa nắng đề huề
Đã không trách nắng nào hề trách mưa
Nắng mưa hòa thuận nghe chưa
Cùng thương nhân thế cho vừa lòng ai.

Ngày-Đêm tâm sự !

Tháng 06-2005

Buồn buồn ngày hỏi thăm đêm
Sao đêm u tối kèm nhem thế này
Này này, nói thiệt anh hay
Tại anh sáng quất cả ngày phát rêm
Nên tôi mang lại êm đêm
Khép trong cánh tối ngủ êm cho đời
Chớ tôi sáng nữa thì thôi
Người trong nhân thế chịu đời sao yên
Còn bao sinh vật về đêm
Suốt ngày nằm ngủ chẳng thềm tựa đầu
Ngày đêm gối tựa kê đầu
Làm nhịp sáng tối bắt câu lại qua
Đêm đêm thấp giải ngân hà
Ngày ngày soi bóng bóng tà tà dương
Đêm ru giấc mộng nghề thường
Ngày ru giấc điệp trên đường về đâu
Có ngày chậm chậm qua mau
Có đêm chậm chậm canh thâu đợi chờ
Vàng đông mở cửa tinh mơ
Hết đêm ngày đến, thời giờ khắc ghi
Ngày ngày tuần tự qua đi

Đêm đêm lại đến có chi đâu nào
Cho đêm những giấc chiêm bao
Cho ngày dậy nắng đẹp bao nắng vàng
Đêm ngày mở cửa nhân gian
Cùng reo nhân thế trên đàng phù sinh
Sáng đi tối đến an bình
Cho đêm ngày trọn như mình với ta.

Hữu không hữu, khác gì không diệu hữu ! *Tháng 06-2005*

Tôi là một con thuyền phiêu du viễn xứ
Mấy mươi năm chèo chống cõi trần gian
Những đi qua, đã bỏ lại bên đàng
Những chưa đến, còn xa mờ vời vợi

Chim rữ cánh giữa lưng trời đã mỏi
Chiều thấp dần mà tổ mãi tìm đâu
Trước mặt, chơi vơi, thăm thẳm một màu
Sau lưng, mất hút, không nơi điếm tựa

Cõi hữu thanh, mọi nẻo đường mở cửa
Cõi vô thanh, không một lối gợn hình
Sống như mơ còn mộng ảo lung linh
Thà mượn huyễn vẽ vời tranh gió bụi

Bám vào đó để phiêu du một cõi
Vẫn còn hơn buông thả chôn mịt mù
Dù bảo rằng trở về với thiên thu
Để sống với tánh linh không dấu vết

Hữu là giả, vô lại càng rộng tuếch
Tôi không mơ để níu lấy thường hằng
Thà tôi làm cát bụi thả trôi lăn
Đi đi mãi trên hành trình bất tận

Tôi bám có dù cho rằng lẫn thân
Còn bám không, cho là có, lạ chưa
Hai danh từ, hai mệnh thể đẩy đưa
Tôi chọn có, rong chơi cho phỉ sức

Thuyền viễn xứ nổi khắp cùng đáy vực
Thuyền phiêu du trôi khắp chốn diêm phù
Tôi không về trong cõi tịnh thiên thu
Bám cái không, rồi nằm yên, nín thở

Tôi làm một con thuyền đi muôn thuở
Cõi phong trần góp nhặt bụi phù sinh
Dù cho ai trong điệu hữu vô hình
Đừng có trách và nhìn tôi tiếc rẻ

Giữa hữu-vô, khác nhau một lần kẽ
Tôi nắm lần để kẽ nét mà chơi
Nếu bỏ đi còn gì nữa trong đời
Hữu không hữu, khác gì không điệu hữu!

Mặc Giang - Thơ 38

01. Tôi đi mãi trên hành trình bất diệt ! (407)
02. Nghe rừng khua gió núi ! (408)
03. **Đôi vành khô ứ đọng ! (409)**
04. Mai này biết ru ! (410)
05. Em còn nhiều diễm phúc ! (411)
06. Xóm nhỏ làng quê (412)
07. Em là người bất hạnh ! (413)
08. Rau cỏ bốn mùa (414)
09. Giữa muôn ngàn miên viễn (415)
10. Tình non nghĩa nước (416)

Tôi đi mãi, trên hành trình bất diệt ! *Tháng 06-2005*

Nếu bảo chết là trở về cát bụi
Hỏi suối vàng còn có chỗ để dung
Mà xưa nay nhào vô đó tới cùng
Nhét một đồng thì làm sao thở nổi

Cõi trần gian dù gian trần khá đủ
Tôi vẫn rong cho nát mộng ba sinh
Giữa thênh thang sao không bước đặng trình
Tội tình chi phải nằm im thêm thiếp

Mượn cát bụi tôi đi trong muôn kiếp
Để nhìn chơi cùng cát bụi phù du
Đứng yên chi cho rong phủ mịt mù
Hình không nhận vẽ chi trong vô tướng

Nói cõi nào cũng chỉ là huyễn tượng
Đứng cõi này, nói cõi khác, lạ không
Tôi đứng đây, cho cõi hữu là không

Thì cỡi vô, lấy gì mà làm có

Còn nếu bảo, vào trần gian chi khô
Tránh trần gian, như thế có khổ không
Bám vào vô, nói chi nữa lông bông
Thà bám hữu, muôn hình bao thú vị

Hai nguyên tác vẽ lên đường bất nhị
Bỏ cái này, tìm cái khác, cũng vậy thôi
Cho nên tôi vẫn tự tại riêng tôi
Rong cho phi, cỡi nào tôi cũng mặc

Sao trời vụt tắt
Vẽ ánh thiền quang
Tôi có đây, cả một cỡi trần gian
Đi đi mãi, trên hành trình bất diệt !

Nghe rừng khua gió núi

Tháng 06-2005

Đừng đánh đổ, quăng đường dài quá lắm
Đánh đổ ai, đánh đổ cả chính mình
Mười năm rồi, khi trông lại thất kinh
Hai mươi năm nữa, còn chi để nói

Có buồn không, con nai vàng bên bờ suối
Có buồn không, con vượn hú giữa rừng khuya
Trong âm u, còn hậm hực phân chia
Trăng đã gát cuối đầu non hóc núi

Người đã đi vào thiên thu buồn tủi
Người cội cần ngôi trơ gốc rung cây
Người phát cờ khi đã nắm trong tay
Cùng cố thủ leo lên đồi chí tử

Lưỡng hổ tranh hùng, nhứt sanh nhứt tử
Đa cáo tranh phong, đại náo đại thương
Anh nào cũng tranh, khí thế đường đường
Mang bào ảnh, phét phù du vân cầu

Rồi bỏ nhau đi, ai tình ai tội
Rồi bỏ nhau đi, ai tội ai tình
Đày biển dâu cho nát bã nhục vinh
Đọa thương hải cho tang điền ứ đọng

Đã mười năm, đến cuối đời hy vọng
Hai mươi năm, chưa ra khỏi đường hầm
Khi buông tay, mang ân hận ngậm cầm
Gốc nhìn cội, trông đầu tro tóc bạc

Vô tình nghe tiếng vạc
Cát tiếng hót kêu đêm
Nhắm mắt ngó xuống thêm
Tàn một đời ê ẩm

Anh hùng tận khi anh hùng đã thắm
Chỉ trượng phu mới biết chỗ dừng chân
Gát lại mái phong trần
Thả vèo cơn gió bụi

Ta đứng lại nghe rùng khua gió núi
Tiếng đêm khuya vẫn gào thét canh trường
Tiếng tự tình reo trên khắp quê hương
Giọt nước mắt đọng đôi bờ thăm thẳm !

Đôi vành khô ứ đọng !

Tháng 6 – 2005

Tôi vẫn nhớ những bàn tay vẫy vẫy
Tiễn tôi đi từ ngày đó lâu rồi
Bóng nhỏ dần rồi mất hút xa xôi
Còn đọng lại chưa nhòa trong ký ức

Chiếc xe chạy bon bon về phía trước
Tôi đứng yên nhìn ngược lại phía sau
Cho đến khi biên biếc chỉ một màu
Khép nhỏ lại cuối khung trời thăm thẳm

Tôi ngồi yên nghe tâm tư trĩu nặng
Hình dung nơi khi đến sẽ ra sao
Mang từ ly trong nhưng nhớ rạc rào
Từ ngày đó, xa dần, xa mãi mãi

Tôi vẫn nhớ những bàn tay vẫy vẫy
Của ngày nào tiễn biệt bước tôi đi
Theo thời gian gỡ những nhịp chia ly
Của từng nốt trên cung đàn còn mất

Biết bao người đã đi vào lòng đất

Biết bao người tắm gội bụi trần gian
Nợ nhân sinh mỗi kẻ bước lên đàng
Mang nghiệp dĩ vào đời cùng duyên số

Tôi vẫn nhớ chuyến ra đi ngày đó
Đến hôm nay đã một quãng đường dài
Còn nằm yên trong ký ức chưa phai
Nhưng trụ diệt cõi vô thường biến hoại

Cánh cửa tử khép chân trời vời vợi
Cánh cửa sinh mở mặt mới tinh mơ
Những bàn tay vẫy vẫy thật xa mờ
Và ngày đó vẫn còn đây thăm thẳm

Ngồi một mình ở một nơi thanh vắng
Tôi lục ra trong gói cũ hành trang
Một chuyến đi đã biên biệt muôn ngàn
Bồng uơn ướt đôi vành khô ứ đọng!!!

Mai này biết ru !

Tháng 06-2005

Mai này cất bước ra đi
Thời gian còn nhớ những gì đã qua
Mai này cất bước đi xa
Không gian còn dính dấu nhòa đã vương
Phù sinh gói mộng nghề thường
Bụi mờ đan kín trên đường thế nhân
Còn chẳng đôi nét phong trần
Mờ mờ nhân ảnh phù vân cuối trời
Cuộc đời dù có trong đời
Biên khơi dù có trùng khơi mấy bờ
Rời ra như một cơn mơ
Bừng con mắt dậy vật vờ đêm khuya
Dòng sông mấy khúc chia lìa
Nhịp cầu mây nhịp đi-về vô tình
Còn đâu chiếc bóng vương hình
Thuyền du mấy bến phù sinh mấy lần
Mai này gởi lại phù vân
Gió sương nhòa nhạt phong trần bụi bay
Mai này gởi gió heo may
Phát phơ chiếc lá tổ bầy bè mây
Khi chưa đến lúc mai này
Đến khi tới lúc mai này biết ru !!!

Em còn nhiều điểm phúc !

Tháng 06-2005

Em nên nhớ, em còn nhiều điểm phúc
Em được mang một kiếp sống con người
Trong khổ đau em còn có vui tươi
Em còn có tiếng cười trong tiếng khóc

Em còn có cha, như nhà có nóc
Em còn có mẹ, như chuỗi ba hương
Có anh chị em trong mái ấm tình thương
Và có được một thân hình nguyên vẹn

Vào tương lai, em còn nhiều ước hẹn
Được chở che giữa sóng gió cuộc đời
Dù trần gian có nhiều lúc chơi vơi
Em còn có bóng từ thân nương tựa

Ở ngoài kia, với lứa tuổi như em, cùng trang lứa
Dù lớn hơn hay dù có nhỏ hơn
Biết bao người không có gì hết, trống trơn
Cho đến cả một người thân, không có

Họ vẫn sống dưới vòm trời nho nhỏ
Đốt đèn mờ soi thân phận hẩm hiu
Đốt đơn côi tìm ngõ tối cô liêu
Để an ủi giữa dòng đời mắt lệ

Ở ngoài kia, biết bao người như thế
Dừng tâm tư để nghe cõi nhân gian
Những khổ đau chồng oan nghiệt ngập tràn
Thì đời em vẫn còn nhiều may mắn

Ở ngoài kia, biết bao người ngậm cay bên bờ đặng
Biết bao người nếm lụy dưới vực sâu
Dầu vẫn dai, dai hơn nữa, dãi dầu
Đau vẫn khổ, khổ hơn mùi đau khổ

Thật điểm phúc cho cuộc đời em đó
Đừng than van đừng trách cứ nghe chưa
Vào những hè em mới nóng buổi trưa
Sao không thấy những người trong sa mạc !

Xóm nhỏ làng quê

Tháng 06-2005

Những con đường đất quanh quanh
Chạy dài làng quê xóm nhỏ
Óng vàng sợi nắng long lanh
Bướm bay vờn quanh trước ngõ

Dân quê hai buổi ra đồng
Hai mùa mưa nắng ngóng trông
Thơm thơm vương mùi lúa mạ
Gió sương tay cấy tay trồng

Cơm chiều nhả khói mái tranh
Sau vườn ra hái nấu canh
Cùng nhau quây quần lớn nhỏ
Đơn sơ đánh bữa ngon lành

Đêm trăng tắm mát dòng sông
Áo phơi trước ngọn gió lồng
Cùng reo câu hò tiếng hát
Khuya về bỏ lại bến không

Làng quê xóm nhỏ hữu tình
Nam thanh nữ tú xinh xinh
Cho ta lớn lên từ đó
Quê hương cuộc sống của mình

Ra đi ai không nhưng nhớ
Trở về ai chẳng chờ mong
Hương quê còn đây muôn thuở
Chạnh lòng nhớ những đêm đông.

Em là người bất hạnh ?

Tháng 06-2005

Em đừng nghĩ em là người bất hạnh
Em sinh ra thua thiệt giữa cuộc đời
Rồi cứ ôm những thốn thức đầy vơi
Và cứ sống lan man nhiều mặc cảm

Em đừng nghĩ đời em sao buồn thảm
Luôn tự ti tủi thẹn, chẳng bằng ai

Thỉnh thoảng buông những tiếng nói thở dài
Và đôi lúc than thầm cho thân phận

Đừng trách cứ em ơi, đừng phần hận
Được như em đã diễm phúc lắm rồi
Hãy nhìn kia biết bao kẻ trong đời
Còn khổ sở hơn em nhiều lắm

Trong cuộc đời có sạch như bùn cặn
Hãy nhìn lên nhìn xuống rồi nhìn ngang
Soi rọi đi, em sẽ thấy bình an
Bởi em chưa đến tận cùng khổn khổ

Em có khổ mới thương đời đau khổ
Em có đau mới thương thế khổ đau
Cõi trần ai sao tránh bãi ưu sầu
Em còn đỡ, đâu phải người bất hạnh

Người ta khổ, cả cuộc đời gồng gánh
Cả cuộc đời ướt đẫm giọt mồ hôi
Đeo gian nan treo lên dốc xuống đời
Vào nhân thế nên thế trần phải thế

Sóng trùng dương cửa bể
Thuyền trôi mạn xác xơ
Ngày đêm khổ ải bơ phờ
Tháng năm đày đọa đại khờ thế nhân
Trần thân cho thấm phong trần
Đắng cay cho thấm lựa lần nghe em
Riêng em còn những ấm êm
Thấy không bằng giá giữa thêm hoang vu
Em đâu đến nỗi mịt mù
Thấy không chiếc lá tiếng thu gợn hồn !

Rau cỏ bốn mùa

Tháng 06-2005

Ra đi hái lá RAU MƠ
RAU CAY hết đắng đợi chờ ấm êm
Ra vườn hái lá RAU DỀN
RAU SAM đã lớn dưới thêm trở bông
Lên rừng hái lá DIÊU BÔNG
Vào bên bờ suối LÁ HỒNG ửng son
Lại còn RAU MÁ xanh non

Bên sông RAU ĐẮNG bên cồn RAU THƠM
Xuống ao hái lá RAU OM
Bước lên hàng đậu mấy chòm LÁ GIANG
Ngoài giồng mấy đọt RAU LANG
Lại thêm BÒ NGÓT bên giàn KHỔ QUA
RAU RẪM, RAU MUỐNG, BẠC HÀ
Vài bông SO ĐŨA, HOA CÀ thơm hương
Lại còn Giàn BÍ đầu đường
Giàn BẦU trước ngõ, Mướp HUỐNG sau hè
Ngắt thêm mấy đọt LÁ ME
NHÃN LÔNG giăng mắc kết bè MÔNG TÔI
RAU ĐAY, RAU DIẾP nơi nơi
TÍA TÔ, RAU HÚNG, CẢI TRỜI bay bay
CẢI XANH, XÀ LÁCH bên này
RAU DIỀU dưới ruộng, RAU TRAI trên bờ
Đây vườn rau cỏ nên thơ
Còn bao rau cỏ xanh lơ ba miền
Có tên, nghe kể biết liền
Có tên bản xứ từng miền chịu thua
Cỏ rau đều có bốn mùa
Có tiền mua chợ, không, mua ngoài đồng
Dù ngon, dù dở, cũng xong
Đói ăn khát uống no lòng thì thôi
Quê mình đẹp lắm ai ơi
Cơm ngon canh ngọt đời đời ấm no.

Giữa muôn ngàn miền viễn

Tháng 06-2005

Một hạt bụi dính trên vành đại địa
Một hạt cát rớt xuống biển mênh mông
Một giọt nước rơi xuống giữa dòng sông
Đời tôi đó, có nghĩa gì đâu tá

Tôi sinh ra giữa rừng người xa lạ
Tôi lớn lên giữa trời đất bao la
Chỗ nương thân cứ tạm gọi là nhà
Rời vùng vẫy giữa thác ghềnh sóng lũ

Những gặp gỡ đã bao lần hội tụ
Những chia tay đã bao lúc ly tan
Rời bước đi theo con đẫy thời gian
Đề lẩn lóc một đời người mệt mỏi

Hạt bụi kia còn dính, chưa lìa khỏi

Hạt cát kia còn đeo, chưa thông buông
Nên thân tôi chưa trôi dạt về nguồn
Vẫn tiếp tục hành trình chưa chấm dứt

Đi một tới trăm
Trăm quay về nhút
Cát bụi nào cũng cát bụi tiêu sơ
Và tôi đi như chung thi hằng mơ
Để đánh động những đêm khuya tỉnh mộng

Cuối trời nổi mống
Vẽ nét chân mây
Tiếng vỗ bàn tay
Rã rời huyền tượng

Là hạt cát tôi chuyển mình thành tướng
Là hạt bụi tôi chuyển thể tồn sinh
Là giọt nước như bóng nước in hình
Luôn hiện hữu giữa muôn ngàn miền viễn.

Tình non nghĩa nước

Tháng 07-2005

Non cao cao vút đỉnh cờ
Nước sâu sâu tận mịt mờ dậm băng
Nước đi đi mãi lẫn tăn
Non đi đi mãi cánh bằng lên cao
Kinh bao biến động xôn xao
Mịt mờ dấu tích xạc xào hồn ai
Thời gian ngã bóng đường dài
Không gian khắc lối hoa cài danh nhân
Nước đi mở nước bao lần
Non đi mở núi cao ngàn núi non
Non đi nặng nghĩa núi non
Nước đi nặng nghĩa chờ con nước về
Tình non mang nặng ước thề
Nghĩa nước luôn nhớ trở về cùng non
Trăm năm non cũng nước non
Ngàn năm nước cũng nước non muôn đời
Tình non nghĩa nước tuyệt vời
Nghĩa non tình nước rạng ngời nước non.

Mặc Giang - Thơ 39

01. Sắc thắm muôn hoa (417)
02. Sông nước Việt Nam (418)
03. Ngày trở về
04. Lá rụng về cội
05. Hãy nói dùm cho
06. Giọt nước mắt !
07. Đường vào khổ ải !
08. Nẻo đên thiên thai !
09. Trời mưa làm ngập không gian
10. Thương cho kiếp lạc đà ! (426)

Sắc thắm muôn hoa

Tháng 07-2005

HƯỚNG DƯƠNG khoe ánh thái dương
QUỲNH HƯƠNG nhoen nụ đêm sương rục màu
HOA SEN nở rộ dưới bầu
Lại chen HOA SÚNG, trắng màu HOA CAU
HOA TRÂM, HOA CÚC bên ao
BÔNG TRANG, BÔNG SÚ, TRÚC ĐÀO trước sân
TY GÔN khoe sắc cẩm vân
TƯƠNG VI, CẨM CHƯỚNG biết lần lựa ai
MAI VÀNG xuân thắm vàng mai
HUỲNH ANH nào sánh HOA LÀI thanh lương
Đêm về có DẠ LÝ HƯƠNG
Còn HOA TRINH NỮ bên đường ươm mơ
TRẠNG NGUYÊN, VẠN THỌ rục cờ
Trên bờ PHƯỢNG VĨ, dưới bờ HOA LAU
NGỌC LAN hoàng bạch khoe màu
HOA HỒNG đa sắc biết đâu mà tìm
Còn kia màu tím HOA SIM
Màu thanh HOA LÝ, màu chìm HOA NGÂU
HOA LAN đủ loại đủ màu
Non nghiêng bóng nước rầu rầu ngẩn ngơ
Chim sa rũ cánh bơ phờ
Cá chìm lẳng lẳng dẫn đờ vây, man
Trăng mờ nhạt ánh trăng vàng
Sao mờ buồn tỏa lang thang phương trời
Hoa nào có ý lạ đời
Bởi hoa muôn sắc tuyệt vời thế thôi
Bông hoa là của đất trời
Ngắm hoa là của ai người biết hoa
Hoa cười còn để cười hoa
Hoa cười còn để kết tòa thiên thư !

Sông nước Việt Nam

Tháng 07-2005

CẦU TRE lắt léo cứ đi
CẦU KIỀU khúc khuỷu có chi ngại ngừng
CẦU ĐÔI hai ngã đi chung
CẦU NGANG nổi ngược KỶ CÙNG về xuôi
Hà Nội vẫn vật một thời
LONG BIÊN biên biệt ngậm ngùi vẫn vương
Người đi, xin gọi SÔNG THƯƠNG
Người về, xin gọi HIỀN LƯƠNG bên này
SÔNG HỒNG mờ khói bụi bay
THÁI BÌNH muôn thuở dựng xây cơ đồ
SÔNG ĐÀ, SÔNG MÃ, SÔNG LÔ
SÔNG GIANH, BẾN HẢI xương khô chất chồng
BẠCH ĐẰNG dậy sóng Biển Đông
SÔNG GÀM, SÔNG CHẢY nhớ trông vơi đầy
SÔNG CON, SÔNG CÁ còn đây
HÁT GIANG song Nhị niềm tây lạnh lùng
Bao thời oanh liệt soi chung
Bao thời đẫm máu anh hùng xưa nay
SÔNG HUƠNG mái đậy chậm tay
TRƯỜNG TIỀN máy nhíp còn cay nỗi niềm
THU BỒN gợn bóng lam tuyền
ĐÀ RẰNG uốn khúc giữa miền sơn khê
Ai về BẾN NGHÉ thì về
Ai về Đất Đỏ ai về ĐỒNG NAI
SÀI GÒN hoa lệ dấu hài
THỊ NGHÈ, BẾN LỨC, kẻ vai Sài Gòn
CHỮ Y qua bến VÂN ĐỒN
Băng cầu MỸ THUẬN, vượt còn xuôi Nam
SÔNG TIỀN, SÔNG HẬU xanh lam
CỬU LONG chín khúc bao hàm Miền Tây
Muốn đi VÀM CỔ bên này
Muốn vào bên đó tỏ bày Cà Mau
Bắc Nam Trung vẫn một màu
Năm ngàn năm vẫn trước sau một lòng
Cùng đi liền núi liền sông
Bắc cầu liền nhịp bắc sông liền bờ
Cùng đi gìn giữ diêm tô
Muôn năm bền vững cơ đồ Việt Nam.

Ngày trở về

Tháng 07-2005

Ngày trở về tôi lặng yên không nói
Mắt buồn buồn, nhìn, ngó thật xa xôi
Ngó trước sau, ngó quanh quất một hồi
Rồi đảo mắt xa dần ra đầu ngõ

Nhìn thăm thẳm, thấy gì không trong đó
Lại ngó vào nơi một chái ba gian
Ngước lên trên, xin thấp ba nén nhang
Quyền quyền khói lòng vòng bay nhẹ nhẹ

Tôi ngừng lại trên tấm hình của mẹ
Rồi ngừng lại trên tấm hình của cha
Nhìn những người thân, quyền thuộc gần xa
Mới còn đây mà đã ngời lên đó

Tôi nhìn xuống, đàn cháu con nhỏ nhỏ
Gọi là nhỏ nhưng thật sự lớn nhiều
Có đứa đang một tay ẵm, tay dìu
Còn nhỏ nữa, vừa gái trai lúc nhúc

Ngày trở về, tôi tìm lại từng chút
Còn những gì trong tất cả đổi thay
Để nâng niu từng cái nhỏ mảy may
Như hun hút những xa mờ đất mẹ

Tôi nhắm mắt rồi thì thầm khe khẽ
Ngày trở về tìm quá khứ đã xa
Tiếng đàn xưa đã tắt hết âm ba
Hình dung lắm mới cơ hồ cộng hưởng

Chi thế thôi nhưng vô cùng sung sướng
Tôi đã đi trên quê mẹ đây rồi
Ngày trở về xin trả lại xa xôi
Nhưng tro lạnh đã bập bùng bếp lửa.

Lá rụng về cội

Tháng 07-2005

Đây là vùng đất nào
Mà sao người nằm đó
Tôi cúi nhìn cho rõ
Tên, lạ quá đi thôi
Tôi bỗng nghe những cảm xúc bồi hồi
Rồi lần lượt tôi tìm thăm khắp chốn

Đi một mình tôi cũng hơi ớn ớn
Bước vào thăm nhưng họ cứ nằm im
Có người buồn ánh mắt như lim dim
Lông dựng đứng, tôi nghe sao lạnh lạnh
Sau khi đọc danh tánh
Tôi biết họ giống mình
Trông qua những tấm hình
Lại buồn thương man mác
Có những chỗ nằm chung nhau một dạt
Có những nơi xen kẽ với người ta
Đi tới đâu cũng thấy thế vậy mà
Nếu nơi đó có người mình đang sống
Gió hiu hiu vang vọng
Người lớn nhỏ nằm yên
Nếu có những linh thiêng
Xin cho tôi được biết
Họ tình thân nói thiệt
Đã nằm đây, không phải đất của mình
Sống điều tàn mà chết cũng điều linh
Gởi xứ người chớ xứ mình xa lắm
Sống, đã âm thầm, mang nặng
Chết, lại chôn kè, mang đau
Bởi tâm thân đã trôi dạt bờ dâu
Nên dong ruổi khắp năm châu bốn biển
Thân tạm gởi cho bụi mờ hư huyền
Hồn phiêu diêu tìm lại với cửu huyền
Trái đất tròn nên gặp được Tổ Tiên
Nhớ cháu con, lâu lâu thăm một chuyến
Thác là một chuyện
Gởi là một phương
Nơi đó quê hương
Lá rụng về cội !

Hãy nói dùm cho

Tháng 07-2005

Hãy nói dùm cho, những con người thẳm lặng
Sống bình thường trong mọi chốn trần gian
Dù đủ ăn hay vất vả làm than
Vẫn chịu đựng trước thế thời muôn ngả

Hãy nói dùm cho, những con người dân già
Mới sinh ra đã thua thiệt đầu đời
Khi lớn lên bương chải khắp nơi nơi
Vẫn thấp thỏi trước gò cao, đồi núi

Hãy nói dùm cho, những con người làm lũi
Hiển cho đời bằng sức lực cần lao
Việc khó khăn cũng chẳng nệ chút nào
Ai có biết cảm ơn, chứ không đòi phải nhớ

Hãy nói dùm cho, những con người bé nhỏ
Sống hiền hòa dù khổ ải trần ai
Đồ gian lao trong cố gắng miệt mài
Vì cuộc đời và miếng cơm manh áo

Hãy nói dùm cho, những con người không gian xảo
Chỉ mong sao cuộc sống được an lành
Không hơn thua đòi hỏi những lợi danh
Không đếm xỉa đến quyền uy tranh đoạt

Hãy nói dùm cho, những con người không ton hót
Sống thật chân nên ăn nói thật thà
Không biết dùng đến miệng lưỡi chua ngoa
Trước mặt, sau lưng đả bôi, rẻ rúng

Dụng nhân như dụng mộc, chứ đừng nên lợi dụng
Trọng thể như trọng thân, chứ đừng trọng riêng mình
Đừng chỉ vì những cặn bã nhục vinh
Vì danh vọng mà lương tâm coi nhẹ

Nói và làm được cho nhau đi nhé
Thì cuộc đời sẽ an ổn biết bao
Người với người sẽ quý trọng thanh cao
Cho nhân loại mỗi ngày thêm tốt đẹp.

Giọt nước mắt !

Tháng 07-2005

Giọt nước mắt cho lệ đầy nhẹ bớt
Đừng để chi nổi u uẩn dâng tràn
Đừng để chi nổi âm ức căng ngang
Sẽ đột phá những đắp be loang lỗ

Giọt nước mắt cho sầu bi sụp đổ
Để cuộc đời còn lối thoát thảnh thơi
Cho nụ cười còn gắn trên làn môi
Sẽ đâm thủng sức ép dồn ứ đọng

Giọt nước mắt cho bờ mi mềm mỏng
Vải thương đau sẽ tan biến ưu phiền
Gieo cảm thông sẽ nhẹ bớt oan khiên
Không biết rung thì tình người khô cứng

Giọt nước mắt xoi thành trì chịu đựng
Sẽ xói mòn những ngõ ngách thương đau
Sẽ voi đi những cảnh luống ưu sầu
Là con người đừng đọa đày quá lắm

Giọt nước mắt, cỗi cằn nào không thấm
Lệ lưng trông sỏi đá nhũn tro than
Nước mắt kia là cay đắng ngập tràn
Là niềm đau của nguồn cơn thống thiết

Đừng bó rọ trong cùm gông thua thiệt
Đừng dừng dưng đến vô cảm vô tình
Ai cứ khổ, miễn không động tới mình
Là con người, chứ phải nào băng giá

Và cho dầu có phải là băng giá
Sức nóng lên băng giá cũng chảy tan
Dù có mang chiếc áo giáp bẽ bàng
Giọt nước mắt sẽ làm tiêu tất cả.

Đường vào khổ ải !

Tháng 07-2005

Mỗi cảm nghĩ là tương duyên nối kết
Mỗi nỗi buồn là một vũng đau thương
Mỗi băng khuâng là một hốc thê lương
Mỗi sân hận là một rừng lao khổ

Mỗi lầm lỗi là khoảng sâu chống đỡ
Mỗi đại khờ là bài học chết thân
Mỗi ngu ngơ là trả giá mấy lần
Mỗi si mê là sụp hầm mấy bậc

Mỗi ích kỷ là buột đời chật vật
Mỗi ty hiêm là giăng lưới bủa vây
Mỗi hơn thua là lặn lội bùn lầy
Mỗi ganh ghét là tình thân đánh mất

Mỗi buông thả là lao đầu phóng dật

Mỗi hờn căm là dấm nát từ tâm
Mỗi thất nhân là đóng cửa ngậm căm
Mỗi thất đức là giam cầm cô độc

Mỗi thói chí là mở đường gai góc
Mỗi lòng khùng là vất vảng lưng đeo
Mỗi ngang ngược là giồng dốc kéo theo
Mỗi tạt đổ là chúi đầu hổ thẳm

Đường tuy dài nhưng khởi từng điếm chằm
Nẻo xuống lên do kẻ quyết lòng đi
Đã phóng lao đừng có khóc than chi
Chỉ thoát khỏi khi hồi tâm tỉnh ngộ !

Nẻo đến thiên thai !

Tháng 07-2005

Mỗi nụ cười là một liều thuốc bổ
Mỗi niềm vui là thoát khỏi thương đau
Mỗi hân hoan là quãng gánh lo âu
Mỗi hỷ lạc là đốt rừng phiền nộ

Mỗi từ tâm là lên đường cứu khổ
Mỗi thông dong là về bến thanh lương
Mỗi thân thiện là mở cửa tình thương
Mỗi xoa dịu là gắn hàn đồ vỡ

Mỗi tán thán là rừng hoa chóng nở
Mỗi thứ tha là dứt sạch gông xiềng
Mỗi không cầu là chặn đứng oan khiên
Mỗi không vọng là hết đường ràng buộc

Mỗi học hỏi là mở trang sáng suốt
Mỗi khiêm cung là tâm lượng thánh nhân
Mỗi bao dung là trượng phu dự phần
Mỗi soi xét là đốt đèn quân tử

Mỗi không tham là lợi danh chế ngự
Mỗi không sân là thù hận đóng khung
Mỗi không si là tắm tới cáo chung
Dẹp tiêu lộ bước lên đường đại lộ

Hãy cứu khổ cho đời thôi đau khổ
Hãy ban vui cho nhân thế mỉm cười

Góp tin yêu cho sáng tỏa tình người
Mang chân thiện cho trần gian tươi đẹp.

Trời mưa làm ngập không gian

Tháng 07-2005

Trời mưa làm ngập không gian
Vì lâu nước đọng trên ngàn rụng rơi
Mưa to gió lớn toi bờ
Làm cho ngập cả sông ngòi vũng nông
Mưa cho ngập ruộng ngập đồng
Ngập tràn lên phố ngập chông lên cao
Mưa cho đổ nát hư hao
Đá tuông đất lở dâng trào bùn nhơ
Khi mưa trút nước tĩnh bơ
Khi im thin thít, trời tro đất trông
Dù cho nhân thế cầu mong
Vẫn nắng nắng gắt, vẫn ngong ngóng chờ
Dù cho nhân thế ước mơ
Vẫn hạn hạn, vẫn khô cháy chày
Làm cho chết cỏ chết cây
Mùa màn chết cháy, mộng gầy chết non
Khi mưa, mưa dập mưa dồn
Mưa xối mưa xả mưa còn đổ mưa
Mưa sáng mưa tối mưa trưa
Mưa dây nã ruột mưa dưa nã lòng
Mưa gằm mưa thét mưa giông
Mưa bay mưa bụi mưa rông còn mưa
Mưa ơi mưa hỡi là mưa !!!

Thương cho kiếp lạc đà !

Tháng 07-2005

Bầy lạc đà trăm mình trên sa mạc
Dẫm bước đi thờ khói giữa mịt mù
Cát bụi bay cuộn cuộn âm u
Trời hực lửa mênh mông lồng lộng nắng

Bầy lạc đà bước lù lù yên lặng
Trông xa mờ vẫn bước tới, về đâu
Ngày tàn dần rồi lại đến đêm thâu
Dáng mệt mỏi dừng chân bờ cát lạnh

Mặt trời lên, cát vàng loang óng ánh
Bầy lạc đà tiếp tục kéo nhau đi
Bụng tong teo đầu còn có được gì
Miệng nhả khói thân hong khô cách thủy

Cũng một đời nhưng sao nhiều khổ lụy
Bởi vì mang thân phận kiếp lạc đà
Lại đeo mang vượt sa mạc ngàn xa
Không uống ăn nhiều ngày dù nắng cháy

Vốn sinh ra làm một loài như vậy
Biết làm sao một kiếp sẽ phải sinh
Phải đeo mang và trả giá thân mình
Dưới thế gian nên thế trần phải chịu

Bầy lạc đà vẫn kéo đi tui nghỉ
Sa mạc ơi, có nhìn thấy cho không
Sức nóng ơi, nóng chi nữa nực nồng
Dù thú vật nhưng đầy chi quá nổi

Vài lời nhắn gửi
Lạc đà mình ơi
Cứ ráng lên, cho hết một cuộc đời
Chỉ mong sao đất trời đừng rộng quá

Nóng ít hơn cho mát dạ
Nước gàn hơn cho đẹp lòng
Cây cỏ xanh đỡ hoài mong
Mang vác nhẹ đời bớt khổ.

Mặc Giang - Thơ 40

01. Bảo vệ trái đất, hay tái tạo thuở hồng hoang ! (427)
02. Tuổi thơ, em học đánh vần (428)
03. Nhớ thương Ngày Về - 429
04. Tiền biệt lối đi về ! - 430
05. Một túi hành trang ! - 431
06. Mơ màng cùng Thần Ngủ ! - 432
07. Hư Vô, một nắm trong tay ! - 433
08. Đưa tay mở cửa trần gian - 434
09. Về về sông bến cũ ! - 435
10. **Nói đi anh ! 436 (bài này chưa online daophatngaynay)**
11. **Ta không nói 437 (bài này chưa online daophatngaynay)**
10. Vợ chồng quê - 438

Bảo vệ trái đất,

hay tái tạo thuở hồng hoang ?

Tháng 07-2005

Ngày 4 tháng 7 năm hai ngàn lẻ năm
Phi thuyền thám hiểm của cơ quan không gian NASA
Nhân kỷ niệm Quốc khánh của hiệp chủng quốc Hoa Kỳ
Đã thực hiện một công việc lịch sử ly kỳ
Là bắn một tiểu phi lao vào sao chổi
Sức va chạm nổ tung mấy lần vang dội
Tiếng nổ hơn bốn ngàn ký thuốc nổ TNT
Ánh sáng lóe lên sáu lần hơn ánh sao chổi chớp lờ
Cát bụi bay phát một luồng mù mịt
Các nhà khoa học vô cùng tha thiết
Báo tin mừng cho nhân loại hôm nay
Sức con người với khối óc và bàn tay
Bắn sao chổi, để tìm sự phát sinh của thái dương và sự sống
Sự thành công này dẫn tới sự đề phòng và dự chống
Một thiên thạch nào đó, rớt và lao vào trái đất chúng ta
Dù tỷ lệ rất thấp, nhưng đã nhiều lần diễn ra
Vài chục triệu năm
Vài trăm triệu năm
Theo khoa học và thiên văn
Đã từng gây cho địa cầu nhiều lần hủy diệt
Thiên thạch lao vào bất cứ lúc nào không biết
Sức công phá và tàn hại sẽ vô ngần
Sẽ gấp trăm lần
Sẽ gấp ngàn lần
Trận động đất sóng thần năm hai ngàn lẻ tư
Làm mười hai quốc gia Nam Á ngất ngư
Hai trăm ngàn người vui thây, sự sống đâu còn ý nghĩa
Nếu thiên thạch rớt trên vành đai địa
Gấp triệu lần bom nguyên tử tại Nhật Bản vào thế chiến thứ hai
Nếu thiên thạch rớt trên năm đại dương nối dài
Ngọn sóng phát cao hàng ngàn mét,
Hàng vài trăm mét,
Và còn cả trăm mét
Sẽ băng băng cho tới tận cùng trái đất
Vạn vật, sự sống, con người :
tìm ra đâu gọi là còn, mất
Biển cả, đồi núi, đất liền :
còn gì đâu gọi là một hành tinh sống của thái dương
Mà tất cả sẽ tan biến không lường
Nát bấy, và cuộn cuộn như máy quay sinh tố
Rồi hàng tỷ năm sau
Rồi hàng triệu năm sau

Mầm sống và phôi sinh mới có cơ phát căn
Phôi thai và hình thành như thời hồng hoang tiền sử
Biến cố bắn vào sao chổi,
Khoa học, thiên văn có thể chế ngự
Đưa con thuyền vũ trụ vào không gian
Làm con mắt đôi soi hằng hà thiên thể ngút ngàn
Và hằng hà thiên thạch theo quỹ đạo vòng quanh trái đất
Nếu một thiên thạch đi vào gần nhất
Thì phi thuyền sẽ phóng những nguyên tử, phi tiêu
Làm nổ tung, hay làm cho quỹ đạo lệch chiều
Đi vào vũ trụ uyên nguyên
Bảo vệ trái đất bình yên
Chứ không bị hủy diệt
Và bắt đầu thời kỳ hồng hoang tái tạo !!!

Tuổi thơ em học đánh vần *Tháng 07-2005*

Tuổi thơ em học đánh vần
Tám gương kim cô lựa lần mà soi
Đánh vần hai chữ đầu đời
Đã mang huyết thống giống nòi Rồng Tiên
Đánh vần hai chữ Ba Miền
Bắc Nam, Trung giữa, nối liền non sông
Đánh vần hai chữ Lạc Hồng
Trường Sơn cha nhớ, Biển Đông mẹ chờ
Một năm bia đá cũng mờ
Ngàn năm bia miệng trợ trợ không mòn
Dẫn lòng luôn giữ sắc son
Làm gì, đừng để nước non ố màu
Tình sâu nghĩa nặng mới đau
Một con ngựa bệnh cả tàu không ăn
Sai lầm, tội lỗi : ăn năn
Đừng quăng ra biển, cũng lăn vô bờ
Ai mà không có tuổi thơ
Sao trong trắng quá, như tờ trinh nguyên
Cái bè danh lợi đảo điên
Bọt trôi sông biển, bè miền tào khê
Chấp tay, xin cúi đầu về
Lỗi thẹn sông núi, lỗi thề Tổ Tông
Trở về với nước Biển Đông
Trở về với núi cao ngàn Trường Sơn
Ao nhà dù đục vẫn hơn
Cội nguồn đâu có đổi hờn nghe em !!!

Nhớ thương Ngày về ...

*Thơ nhạc * Tháng 07-2005*

Ngày về, cho lúa đồng xanh
Cho bông lúa chín thơm lành tình quê
Ngày về, cho bến bên đê
Cho thuyền xuôi mái vỗ về bên sông
Ngày về, cho ước chờ mong
Bao năm xa xứ nhớ trông vơi đầy
Xóm làng in bóng còn đây
Đường quê in dấu, bờ cây in màu
Quê nghèo cắt rốn chôn nhau
Đất cằn sỏi đá bên bầu ruộng nương
Bao năm xa cách đoạn trường
Tình vương vương vẫn nghĩa vương vương sầu
Quê nghèo, trắng mấy mùa cau ?
Nhà tranh mưa nắng, mấy màu phong sương ?
Ngày về, nhật bóng tợ vương
Tơ tằm rút mãi, tư lừng hồn ai
Ngày về, góp nhặt phôi phai
Đem hong nhung nhớ, phơi dài xa xôi
Ngày về, thăm thăm lên ngôi
Tình quê héo hắt, gởi đời thê lương
Ngày về, cho thấm tình thương
Cho người lữ thứ, nhớ thương ngày về !!!

Tiến biệt lối đi về !

Tháng 07-2005

Cần khôn vạn đại
Trời đất mệnh mông
Ta mới quanh đi quẩn lại mấy vòng
Chưa thỏa mãn đã tiêu ma một kiếp

Mau lên đi, chứ nếu không, chẳng kịp
Thời gian trôi, không kéo lại được đâu
Thế cho nên mới có câu
Cái gì qua là sẽ mất

Không nên ngại được, thất
Không nên e bại, thành
Vững sống an lành

Suy tư chín chắn

Khi mưa khi nắng
Khi gió khi sương
Đó là những đổi thay, biến hoại, bình thường
Ta nhận rõ tận tường, đừng sợ sệt

Chỉ một việc đầu tiên, và chấm hết
Đời ngắn dài, nhưng có nghĩa, biết không
Không nên bàn, lý luận những lông bông
Sống lây lắt, lêu bêu, vô tích sự

Đến cửa sinh, thì đi bằng cửa tử
Lẽ tự nhiên trong mộng huyễn diêm phù
Đánh điểm son thả vào cõi thiên thu
Vạch một nét trên hành trình rêu phủ

Đem chung vào trong tủ
Của băng giá ngàn năm
Rúng động đông tro tàn
Đã từ lâu rũ mục

Thời gian đến có lúc
Thời gian đi có chừng
Dù trăm năm cũng bỏ lại sau lưng
Dù một thoáng, chỉ con đường bước tới

Ta chào mi đứng vậy
Tiễn biệt lối đi về !

Một túi hành trang !

Tháng 07-2005

Tôi xếp lại hành trang, rồi cất bước
Một thời qua, xin bỏ lại sau lưng
Tôi bước đi để về với vô cùng
Còn tất cả, xin trả về quá khứ

Tôi chỉ mang một nỗi niềm tình tự
Gói đơn sơ trong một túi hành trang
Mọi vào ra tôi cứ bước lang thang
Vậy mà nó đeo tôi từ vô thời

Túi hành trang không có gì kỳ bí

Không hình hài và chẳng nặng cân đong
Tôi xài hoài, nó vẫn vậy, không lung
Mà thật lạ, càng xài càng đầy nhóc

Hễ có đất, là cỏ cây đâm lộc
Hễ có nước, là hoa lá đâm chồi
Như túi hành trang bé nhỏ của tôi
Vẫn còn đó trong vô cùng vô tận

Chính vì thế nên động lòng trắc ẩn
Động mỗi từ thôi thúc nẻo tâm tư
Nên đã mang nhiều kiếp vẫn chưa dư
Huống chi chỉ một lần thân cát bụi

Núi kia, xin trả về cho núi
Sông kia, xin trả về cho sông
Đầu đội trời, chân đạp đất, như không
Nhưng đâu đâu cũng hiện hình sông núi

Phong trần, xin trả lại cát bụi
Biển dâu, xin trả lại bờ lau
Nhưng đến đâu, cũng gợn thấy sắc màu
Thương kiếp sống trên bước đường sinh tử

Gói hành trang, xin vo tròn một chữ
Một chữ vô nhưng còn đó vô cùng
Nên tôi đi trong hiện hữu muôn trùng
Và cát bụi cũng nhìn tôi ngán ngẫm !

Mơ màng cùng Thần Ngủ !

Tháng 07-2005

Tôi nhắm mắt mơ màng cùng Thần Ngủ
Trốn ở đâu, ông hãy hiện mau về
Để cùng nhau đi vào giấc ngủ nghê
Tôi nằm yên chờ ông quay trở lại

Đổi xa xôi tìm lên ngàn quan ải
Rời lại tìm xuống đáy vực thâm sâu
Khép bờ mi nặng trịch mái đầu
Ông vẫn biến biệt tăm không ló dạng

Mới ngày nào tri kỷ như đôi bạn
Rủ nhau đi từng giấc ngủ êm đềm

Biết bao phen nếu có lỡ ngủ quên
Ông cũng để tôi yên, không đánh thức

Những ngày xưa, ông thường hay châu chực
Việc chưa xong, ông cũng dụ, ngủ đi
Vậy mà nay, ông biết mất âm ty
Hay đi lạc không biết đường về lại

Ông tệ quá, bắt tôi phải chờ mãi
Mắt trơ trổng đã những đêm thâu
Đầu lăn quay vụn vỡ mấy tinh cầu
Ông đi mất làm sao tôi ngủ được

Khi nào về hãy cho tôi biết trước
Lỡ giật mình tôi đuổi cổ thì sao
Giữa đêm khuya đâu biết là đưa nào
Ông ú ớ, đừng, đừng, ta Thần Ngủ

Quá mệt đi, đúng là ông Thần Ngủ
Trông bơ phờ, mặt mũi mắt kèm nhem
Hãy im re, đừng cựa quậy, mau lên
Kéo đi nữa thì khổ đời khôn kiếp !!!

Hư Vô, một nắm trong tay ! *Tháng 07-2005*

Đưa tay mở cửa hư vô
Thử xem nơi đó, cơ hồ ra sao
Nhớ khi đã bước chân vào
Biến đi đâu mất chẳng sao mà lần
Biết bao biện thuyết giải phân
Biết bao bút mực cũng ngàn thế thôi
Sinh thời tạm có trong đời
Tử thời biến biệt chơi vui muôn trùng
Bảo rằng bản thể vô cùng !
Bảo rằng về với thủy chung thường hằng !
Không thêm không bớt, tịch băng
Cũng như điệp lạc qui căn, tuyệt hình !
Khi cần thì mới hiện sinh
Lâu năm nín thở, vắn mình chui ra
Chui ra, giỡn mặt ta bà
Nói năng ba chuyện căn nhà trần gian
Đến khi quẳng gánh bên đàng
Dày cơn gió bụi, bẽ bàng chui vô

Thật không, hay cũng mơ hồ !
Như đem ánh nguyệt thả hồ lung linh !
Ô kia, chỉ bóng, hỏi mình
Bóng kia biến mất, hỏi mình là ai ?
Bảo rằng, thật có cũng sai
Bảo rằng không có, lưỡi dài quá thay !
Bảo rằng, có ! tự mảy may
Bảo rằng, không ! thế gian này cũng không
Ô kia, một lỗ chơn lông
Cần khôn vũ trụ, nhét xong, chưa đầy
Nhìn xem, như một áng mây
Hỏi chi lơ lửng bay bay mây ngàn
Nhìn xem, một cõi không gian
Hỏi chi huyền tượng bức màn hư vô
Muốn vô, thì cứ chui vô
Muốn ra, thì cứ đội mồ chui ra
Hư vô, dễ dãi thế à !
Hèn chi lại bảo căn nhà xưa nay
Hư vô, một nắm trong tay !

Đưa tay mở cửa trần gian !

Tháng 07-2005

Đưa tay mở cửa trần gian
Đẻ ta dạo bước trên đàng ta chơi
Tử sinh có sẵn trong đời
Bức tranh phù thế vẽ vời phù sinh
Không đi, cũng chẳng thiệt mình
Có đi, cũng chẳng tội tình riêng ai
Trần gian bỏ ngõ không cài
Cứ đi từng đoạn miệt mài tử sinh
Tội chi, không bước đăng trình
Người ta đi hết, một mình đơn cô
Tội chi, khép cửa hư vô
Người ta đi khắp hải hồ có sao
Có mình, cũng chẳng tơ hào
Không mình, cũng chẳng mất nào cho ai
Nên ta bước ngẩn bước dài
Trần gian bước xuống, tuyền đài bước lên
Đất trời rộng quá thênh thênh
Cuối sông nước chảy, đầu ghềnh thác reo
Tử sinh, chiếc lá đưa vèo
Gởi thân quán trọ cánh bèo hợp tan
Không cười, cũng có tiếng vang

Có cười, cũng chỉ tiếng đàn rung dây
Nay thì dạo gót bên này
Mai thì cất bước vui vầy bên kia
Đề nghe những tiếng chia lìa
Đề nghe những tiếng đằm ìa tóc tang
Khi nào đóng cửa trần gian
Thì ta chầm dứt trên đàng ta đi
Vui lên, người hỡi buồn chi
Ghé chơi cho phải có gì mà đau
Xưa nay cũng chỉ một màu !!!

Vỗ về sông bến cũ !

Tháng 07-2005

Xin đừng trách người đi sao đi mãi
Vi xa xôi cuốn hút nẻo đường dài
Ở sau lưng còn có những nhạt phai
Bao hình ảnh chưa hoen mờ dấu vết

Xin đừng trách người đi sao biệt tích
Ươm tơ tằm còn kéo mãi tơ vương
Dù hẳn lên những vết cắt đoạn trường
Dâu có bạc, tơ tằm nào quên kén

Xin đừng trách người đi sao không hẹn
Đường dốc đôi heo hút đỉnh sơn khê
Nước tro tro non nào có lỗi thề
Nhìn những mảnh tang thương treo tuế nguyệt

Xin đừng trách người đi sao cách biệt
Con nước trôi nên phải cuốn qua cầu
Nước đôi bờ mặt nước dầu chìm sâu
Vẫn toi tấp giữa đôi bờ mấp mé

Xin đừng trách người đi sao lặng lẽ
Nghẽn mạch tim không nói được nên lời
Nhưng nhìn nhau ta sẽ hiểu nhau thôi
Chống tay chèo ngã mình trên sóng bạc

Nước róc rách cùng thềm reo tiếng hát
Sóng vỗ bờ cùng cất tiếng đày vơi
Có mặt nhau trong một khoảng cuộc đời
Bèo trôi dạt người đi người ở lại

Có ở đi, mới biết những tồn tại
Có ở đi, mới biết những hằng mơ
Nước gặp cơn nên cuốn xoáy đôi bờ
Khi qua rồi vỗ về sông bến cũ.

Nói đi anh !

Tháng 07-2005

Nói đi anh, may ra còn hiểu được
Đừng lặng yên, chưa hẳn đã tốt đâu
Đừng nghĩ rằng, theo năm tháng chìm sâu
Khơi lại chi đồng tro tàn quá khứ

Nói đi anh, may ra còn hiểu chứ
Có người thương, có người ghét cơ mà
Có cảm thông, cũng sẽ có kêu ca
Nói hay không, cũng trôi về dĩ vãng

Nói đi anh, dẫu cho đời ta thán
Bề dẫu nhiều thì phải lắm đãi bôi
Sao ngậm tằm, không một chút nhếch môi
Mặc cho ai muốn nói gì thì nói

Phải chi anh là người trơ gốc cội
Sống riêng mình chẳng ảnh hưởng đến ai
Thì dẫu cho có nằm xuống tuyền đài
Ai cần hỏi và cần chi phải nhắc

Bởi vì anh, một con người kỳ quặc
Của một thời kỳ dị, cũng kỳ khôi
Đóng một vai kỳ bí, cũng kỳ tồi
Thật kỳ tài và cũng nhiều kỳ cục

Cho nên anh vo tròn một điềm mốc
Biết bao nhiêu thứ chuyện cần nói ra
Nhất là những điều bí mật sâu xa
Đã làm được thì tại sao im lặng ???

Ta không nói !

Tháng 07-2005

Ta không nói, ai hiểu sao thì hiểu
Ta im lặng, ai nghĩ sao thì sao

Ta đã im thì đa cụ nan đào
Ta đã lặn thì nan truy tứ mã

Bởi vì nói, chẳng có điều chi lạ
Mà có nói cũng chẳng có ai nghe
Lại còn cho cùng một lũ cá mè
Nói hay không, chẳng có gì tốt đẹp

Kể từ đó, ta không còn được phép
Có nói gì cũng chỉ thế mà thôi
Cho nên ta cúi mặt và gục đầu
Nếu có chết thì vùi chôn lòng đất

Kể từ đó, nhiều khi muốn nói thật
Dù nói ra, có hết sức bẽ bàng
Dù nói ra, có hết sức trái ngang
Nhưng nghĩ lại, tốt hơn, không nên nói

Kể từ đó, ta thường hay tự hỏi
Đâu lương tri, đâu lý trí, đâu tấm lòng
Đâu tình người, đâu khối óc, đâu con tim
Những cay xé đã làm ta tan nát

Biển mênh mông rầu rầu tràn sóng bạc
Núi thâm u thăm thẳm phủ mờ sương
Ta riêng ta tất cả những chán chường
Khép khung cửa giữa một trời câm lặng

Hoàng hôn xuống ánh bình minh gọi nắng
Ngày đang lên bóng tối kéo chìm sâu
Ta riêng ta vụn vỡ những tinh sầu
Xuống đất lạnh gọi hoàng tuyền băng giá

Thời thế, thế thời, chi tá !
Tại nhân, tại thế, tại ta !
Đan tâm, can dự, đi qua !
Loang lổ, điêu tàn, nghiêng ngả !!!

Vợ chồng quê

Tháng 07-2005

“Trên đồng cạn, dưới đồng sâu
Chồng cày, vợ cấy, con trâu đi bừa”
Vợ làm lao khổ vừa vừa
Đẻ chồng gồng gánh sức thừa nam nhi

Vợ còn nhà cửa nữa chi
Còn cơm còn nước mấy khi an nhàn
Còn bao thứ nữa gian nan
Hai quê một cảnh còn mang vác nhiều
Cho nên sức lực tiêu điều
Chứ đâu gót ngọc đem theo cảnh vàng
Chưa chồng một nửa làm than
Có chồng hai nửa lại càng đắng cay
Chồng nên cơ cảm nỗi này
Dù mòn sức lực dù dày trần lao
Dù cho khổ ải chẳng sao
Dù cho cực nhọc, nệ nào phải không
Lại mang cái tiếng đàn ông
Phải là trụ cột, phải công chống chèo
Vì nhà vì cửa, phải trèo
Vì con vì vợ, phải đèo gian truân
Công lao gian khó đèo bồng
Chia cay xẻ đắng chung lưng hiệp đầu
“Trên đồng cạn, dưới đồng sâu
Chồng cày, vợ cấy, con trâu đi bừa”
Của chồng, công vợ, cũng vừa
Chồng gồng vợ gánh, chớ chừa cho ai
Một mai, mai một, một mai
Đắng cay, cay đắng, miệt mài, ảm no.

Mặc Giang - Thơ 41

01. Trái cây Bốn Mùa - 439
02. Muôn chim ca hát - 440
03. Gia cầm va hoang dã - 441
04. Cá nước mặn nước ngọt - 442
05. Mái tranh nghèo xa xưa ấy ! - 443
06. Đòi chim, vỗ cánh tâm không - 444
07. Đi đâu cũng nhớ trở về ! - 445
08. Trăm năm một kiếp con người - 446

Trái Cây bốn mùa

Tháng 07-2005

Đưa tay nâng trái MĂNG CẦU
DỪA, ĐIỀU, ĐU ĐỦ, dãi dầu cũng cam
Dư Xài (XOÀI) thì cố gắng làm
Thơm thơm có MÍT, thanh đàm có LÊ
KI-MA vàng óe CÔ CHÊ
THANH LONG, VÚ SỮA, ước thề mai sau

Se tơ, phải nải BUÔNG CAU
NA thêm BUÔNG CHUỐI, giỏ trầu xách tay
SÂU RIÊNG, MĂNG CỤT rung cây
Lay lay CHÙM RUỘT, hây hây TRÁI HỒNG
CHANH, ME, TÁO, KHẾ chua không
CHÔM CHÔM, VẢI, NHÂN, đầy nong, đầy quày
TRÂM, SIM, BƠ, MẶN còn đây
Rỏ lung CỐC, LỰU, rỏ đầy BOÔNG BOONG
XOÀI CÁT, XÁ LỊ nghe giòn
ĐÀO TIÊN nghe ngọt, BỒ HÒN nghe đau
SIA-RI bên dãy TRÁI DẦU
Hàng hai NHO TÍM, hàng đầu NHO XANH
BUỞI ngon, từng múi nghe thanh
QUÍT ngon từng tép, trong lành CAM Tươi
Đêm đi, một chục thành mười
Nhanh tay, vui miệng, mỉm cười mười hai
Mời nhau, nếm thử, lai rai
Bê thêm DƯA HẬU, lại nài DƯA GANG
Nào BẦU nào BỈ ngập tràn
KHỔ HOA, CÀ, MUỚP, dọc ngang mấy hàng
KHÓM-THOM thoang thoang bay sang
CHUỐI Chiên thơm phút, BẮP Rang thơm lừng
Dùng dăng thêm nữa, thôi đừng
Mua lương, bán hậu, để chừng mai sau
Cây ngon trái ngọt đủ màu
Quanh năm suốt tháng chớ đâu một ngày
Sống sao cho trọn vui vầy
Người kia cũng nhớ người này cũng trông
Bốn mùa cây trái đơm bông
Bốn mùa cây trái trở bông bốn mùa !

Muôn Chim ca hát

Tháng 07-2005

“CON CÒ, CON VẠC, CON NÔNG
Sao mày giậm lúa nhà ông hời cò ?”
Ba con sao hỏi riêng cò
Không đồng đều thế, đâu cò không ông ?
“Con Cò lặn lội bờ sông
Gánh gạo đưa chồng nước mắt nỉ non !”
Đêm khuya CON QUỐC gọi hồn
CHIM HẠC cất cánh, CHIM HỒNG bay bay
“Chiều chiều ÉN liệng truông mây”
CHÈ VÔI, SE SẺ lạc bầy nghe đau

Cầu cho trắng hiện BỒ CẦU
 Chiến tranh chấm dứt, bẻ đầu thù căm
 LE LE, VỊT NƯỚC, lẳng xẵng
 QUẠ kêu nam đáo, đừng băng bắc bình
 Một đôi CÔNG, PHỤNG xinh xinh
 YẾN, OANH hai sắc khoe mình cầm ca
 HỌA MI bên cạnh SƠN CA
 CHIM ỪNG, CHIM Ó hất ra nặt mùi
 CHIM CÚT, ĐÀ ĐIỀU cụt đuôi
 Thương không CHIM CHÍCH dám khui CÚ MÈO
 Kêu gì CHÈO BỂ, CHÈO BEO
 Kêu như SÁO, KẾT, học theo chú gì
 CHIM QUYÊN ai nở chia ly
 ĐẠI BÀN rũ cánh bỏ đi sao đành
 Lại còn CHIM CỎ, CHIM TRANH
 Còn CHIM BÓI NƯỚC đậu cành thùy dương
 Đẹp không hai cánh UYÊN ƯƠNG
 Đừng đem treo mộng nghề thường hợp tan
 “Chim khôn hót tiếng rảnh rang
 Người khôn ăn nói dịu dàng dễ nghe”
 Nghe vè nghe vè nghe vè
 Nghe chim ca hót kéo bè cầm ca
 La là la là la la
 CHIM MUÔNG hòa khúc âm ba vang lừng
 Cùng reo khúc nhạc tung bưng
 Cùng reo tiếng hát vang lừng chim ca.

Gia cầm và dã thú

Tháng 07-2005

“CON GÀ, CON VỊT chắc chiu
 Mấy đời 'CON CHÓ' nâng niu 'CON MÈO’”
 Vài ba CON ỤT ỊT đeo
 Chỉ chừng ngần ấy leo nheo, lào xào
 CON BÒ cày ruộng đồng cao
 CON TRÂU đồng thấp ào ào bương đi
 Đường trường đã có NGỰA phi
 VOI mang vác nặng có gì cần mang
 LẠC ĐÀ sa mạc mệnh mang
 DÊ, TRỪU đầy dẫy lang thang giữa trời
 Đu cây, bầy KHỈ vui chơi
 Rừng khuya VƯỜN hú, những lời ghê gai
 Núi kia SƯ TỬ thượng đài
 Núi này MÃNH HỔ anh tài sơn lâm

CÁO, CHỒN lủi thúi âm thầm
Còn kia GẤU, SÓI làm bầm kêu vang
HƯƠNG, NAI ngơ ngác thu vàng
Rừng khuya lá thấp giậm tàn lá bay
CON MANG, CON NGỔNG loay hoay
NGỰA RẰNG, TRẦU NƯỚC cũng dày trần lao
HƯƠNG CAO CỒ quá là cao
Chia cho RỪA, BỌ, NHIỄM cào xù lông
Còn con TÊ GIÁC tông ngồng
Còn TRẦN, còn RẰN uồn vòng xoáy ngang
HEO RỪNG một lũ một đàn
Coi chừng HEO MỘT bẽ bàng lắm nghe
CHUỘT ĐỒNG, CHUỘT NHẮC ai dè
CHUỘT NHÀ, CHUỘT CỐNG kéo bè quá tay
CÀO CÀO, CHÂU CHÁU đêm ngày
VE SÀU, ĐẾ NHUỒI lạc bầy kêu la
KỶ NHÔNG cản mũi KỶ ĐÀ
CỪ LẦN lủi thúi, SÓC ta lẹ làng
Gia cầm, thú vật hai đảng
Một đảng hiền thực, một đảng đi hoang
Có loài tuyệt chủng không còn
Có loài khan hiếm bảo tồn mai sau
Vì mang thú tính hại nhau
Còn người nhân tính biết đau đỡ đần
Khác nhau ở chỗ tánh nhân
Trần gian một cõi cũng lần lựa ai !

Cá nước mặn - nước ngọt

Tháng 07-2005

Thương không con CÁ LÒNG TONG
Thương không Con Tép trôi dòng lan man
Lửng lơ, lơ lửng CÁ VÀNG
Từ sông ra biển dọc ngang giữa trời
CÁ HEO, CÁ MẬP, CÁ VOI
Sóng cao biển thấp trùng khơi sá gì
CÁ NGỪ, CÁ NỤC, CÁ PHI
CÁ HỒNG ửng chói, đen kịt CÁ THU
CÁ ĐUỐI, CÁ NƯỚT, lu bù
CÁ MÒI, CÁ MÚ, lù đù sao khôn
Vượt qua biển mặn lên cồn
Thăm vùng nước ngọt ra hồn gì không
CÁ ĐỒNG, CÁ RUỘNG, CÁ SÔNG
CÁ AO, CÁ LẠCH, long rong ven bờ

CÁ TRÊ, CÁ LÓC, CÁ RÔ
CÁ SẠC, CÁ BÔNG, CÁ DỒ, ồ ô
CÁ TRẮNG, CÁ LUÔI, ra vô
CÁ CHẠCH, CÁ DIẾT bên bờ ruộng nương
CÁ NGỰA phi bồng đường đường
CÁ CHÉP ghi lại, CÁ RÒNG lên khên
Nước lớn theo nước đi lên
Nước ròng đi xuống, bỏ quên trên đồng
Nước ngọt là cá ruộng, sông
Nước mặn là cá giữa dòng biển khơi
Mặn-ngọt cho thắm cuộc đời
Đến khi hết thắm cuộc chơi lỡ làng
Đem con bỏ chợ phũ phàng
Nước còn cá sống nước tan cá tàn
Một thời ngang dọc ngang
Đến khi nước hết, đờ man, há mồm
Chết không có một nắp hòm
Nằm queo gập, giẽ, xác hồn tiêu diêu
Còn đâu bơi lội yêu kiều
Nhờn nhờ đã mất, lạc phiêu cá vàng.

Mái tranh nghèo xa xưa ấy !

Tháng 07-2005

Mẹ sinh ra một đàn con mấy đứa
Trên quê nghèo áp ủ tuổi còn thơ
Miếng cơm rau, dưa muối dẫu xác xơ
Vẫn đùm bọc cho đến ngày khôn lớn

Mái tranh nghèo vẫn ngày ngày khói gợn
Ruộng nương nghèo vẫn mây khói khô căn
Vá làm sao cho hết những khó khăn
Nên đã bỏ đi, nơi này nơi nọ

Theo thời gian, đứa có chồng có vợ
Nợ phu thê, rồi cháu cháu con con
Mẹ già dần trên mảnh cũ héo hon
Ngày qua ngày, ngóng nhìn ra đầu ngõ

Nhìn thì nhìn, để rồi thương rồi nhớ
Biết lâu lâu mới có đứa về thăm
Đứa ở xa, giới lắm một đôi năm
Đứa ở gần mới lân la lui tới

Đã biết vậy nhưng nhiều khi cũng nói
Nhớ lâu lâu về thăm mẹ nghe con
Nếu một mai sức của mẹ không còn
Lỡ có gì thì làm sao nhắm mắt

Của gian khó trên đường dài nghèo ngặt
Mấy mụn con đành cũng phải chia ly
Cả một đời, đâu còn lại được gì
Chỉ một mái tranh nghèo xa xưa ấy.

Chim bay vỗ cánh tầm không

Tháng 07-2005

Con chim nho nhỏ bay qua
Bay đi qua rồi biến mất
Đảo quanh ngóng nhìn quay quắt
Trống không một khoảng lung trời

Này con chim nhỏ kia ơi
Bay đi làm sao tìm lại
Hình còn xa rời mãi mãi
Bóng sao biết ngõ mà tìm

Nhưng mà thật có con chim
Mới vừa bay qua đó chứ
Ngập ngừng phút giây do dự
Nên bèn hỏi hỏi không gian

Đường đi có nhớ bên đàng
Con chim vừa bay qua đó
Không chút thì thăm nho nhỏ
Lại bèn hỏi bóng thời gian

Chỉ nghe một nổi mênh mang
Giữa trời trống không lộng gió
Dẫu rằng đời như quán trọ
Vẫn còn thương tiếc bóng chim

Vỗ bay một cách im lìm
Không đâu còn lưu dấu tích
Bơ vơ tìm về cô tịch
Mênh mông tổ ấm chim đâu

Xanh xanh bát ngát một màu

Cuối chiều hoàng hôn tím tím
Lan man bụi mờ khói quyện
Chim bay vỗ cánh tầm không.

Đi đâu cũng nhớ trở về !

Tháng 07-2005

Thong dong trời xanh mây trắng
Trời xanh mây trắng thong dong
Óng vàng rải nhẹ nắng hong
Bướm bay vườn rau đón gió

Một đàn trẻ thơ nho nhỏ
Kéo nhau chạy giỡn bông đùa
Tù ti khi được khi thua
Đôi hồn nhìn nhau phúng phính

Nắng chiều đi về cuối đỉnh
Ráng chiều đổ bóng hoàng hôn
Khép dần một nẻo cô thôn
Đi vào hương thơm đồng nội

Ánh trăng nhô dần le lói
Kéo về nhẹ nhẹ thôn trang
Câu hò tiếng hát vang vang
Từng mái tranh nghèo khói quyện

Hương quê ươm tình lưu luyến
Thơm mùi đồng lúa trĩ bông
Thơ ngây như bé mục đồng
Tương lân như sông với bến

Kéo nhau kẻ đi người đến
Như từng mùa lúa đơm bông
Ngày kia cắt lúa bỏ đồng
Đất còn ươm ươm gốc rạ

Vậy mà còn đây tất cả
Bàn bạc như những đêm đông
Xa rồi vẫn nhớ vẫn trông
Quê nghèo thơm thơm đất mẹ

Bảo nhau thì thăm khe khẽ
Đi đâu cũng nhớ trở về.

Trăm năm một kiếp con người !

Tháng 07-2005

Trăm năm một kiếp con người
Nào ai hiểu hết khóc cười thế nhân
“Đã mang lấy nghiệp vào thân”
Làm người phải biết phong trần lắng nghe
Một năm, bú, ngủ, quo que
Hai năm, bò, đứng, khóc nhè quá tay
Ba năm, nũng nịu suốt ngày
Bốn năm, quậy, phá, mặt này nhớp nhờn
Năm năm, bập bẹ i tờ
Sáu năm, tập đọc u ơ vỡ lòng
Bảy năm, chạy, giỡn, chơi rong
Tám năm, bắt bướm, nhảy vòng, đu dây
Chín năm, bè bạn vui vầy
Mười năm học hỏi, nay này, mai kia
Mười một, hơi lớn rồi kia
Mười hai, tập bước lên rìa cấp hai
Mười ba, rón rén tương lai
Mười bốn, nhỏ gót, tóc mai ước thề
Mười lăm, dẹt mộng trong mê
Mười sáu, trắng tỏa đi về mền thương
Mười bảy, ngắm ảnh, soi gương
Mười tám, từ giã mái trường cấp ba
Mười chín, cất bước lân la
Hai mươi, thổi mộng trên đà thần tiên
Hăm một, hơi biết truân chuyên
Hăm hai, hơi nếm những miền sơn khê
Hăm ba, rẽ lối đường về
Hăm bốn, sóng nước con đê bến đò
Hăm lăm, từng bước âu lo
Hăm sáu, phải sống sao cho đàng hoàng
Hăm bảy, lần lửa tân toan
Hăm tám, bớt tiếng cười giòn ngày xưa
Hăm chín, giảm bớt dây dưa
Ba mươi, nhi lập, có chưa với đời
Ba một, hơi lấm đầy vơi
Ba hai, thuyền đã buông lời mái chèo
Ba ba, mặt nước eo sèo
Ba bốn, càng thám cánh bè hợp tan
Ba lăm, tiếng hát còn vang
Ba sáu, khẽ gảy cung đàn hòa ca

Ba bảy, giảm thói kiêu sa
Ba tám, nên học mẫn mà, trầm tư
Ba chín, thuyền đã lắt lư
Bốn mươi, đứng tuổi, hơi dư nửa đời ?
Bốn một, giảm bớt ăn chơi
Bốn hai, càng biết giữ lời giữ thân
Bốn ba, đã mấy phong trần
Bốn bốn, vãn câu phù vãn đã nhiều
Bốn lăm, trần quý, tin yêu
Bốn sáu, gìn giữ những điều giá gương
Bốn bảy, mấy bước đường trường
Bốn tám, đã phủ phong sương mấy lần
Bốn chín, bảo trọng, ân cần
Năm mươi, tuổi đã nhọc thân sức tàn
Năm một, xuống dốc đèo ngang
Năm hai, lối ngược, không can đảm nhiều
Năm ba, đòi núi nguyên siêu
Năm bốn, hổ thẳm, tiêu điều giá băng
Năm lăm, leo đỉnh diễm hằng
Năm sáu, xuống biển, buồm căng cánh buồm
Năm bảy, gát mái chiều hôm
Năm tám, lối ngõ đầu thôn, đi về
Năm chín, tàn những cơn mê
Sáu mươi, tuổi đã ê chề trần gian
Sáu một, ngán ngẫm dọc ngang
Sáu hai, gát lại bên đàng ngày mai
Sáu ba, nhỏ giọt một hai
Sáu bốn, qua những đêm dài ngán sương
Sáu lăm, già biệt muôn phương
Sáu sáu, tìm lại quê hương của mình
Sáu bảy, đôi bóng theo hình
Sáu tám, trên nẻo về dinh đã gần
Sáu chín, dừng lại bước chân
Bảy mươi tuổi đã, thể trần cổ lai
Bảy một, đã bước lên ngai
Bảy hai, không lão, thì ai bây giờ
Bảy ba, mắt yếu tai lờ
Bảy bốn, thân thể xác xơ, điêu tàn
Bảy lăm, hết những cơn mang
Bảy sáu, giảm thiểu, không màng những chi
Bảy bảy, đô cô kinh kỳ
Bảy tám, nào muốn những gì nữa đâu
Bảy chín, nhìn nước qua cầu
Tám mươi tuổi hạc, da môi, tóc sương
Tám một, hết tỏ, hết tường
Tám hai, lú lẫn, dọc đường bỏ quên

Tám ba, lần thân hom hem
 Tám bốn, còn biết kèm nhèm là may
 Tám lăm, Ông ở nơi đây ?
 Tám sáu, Bà ở chỗ này, phải không ?
 Tám bảy, rã rợi thân còng
 Tám tám, lấy bầy còn mong chi nào
 Tám chín, tay thấp, chân cao
 Chín mười, đại thọ, dễ nào mấy ai ?
 Chín mốt, may được lai rai
 Chín hai, phong tước trên đài lão nhân
 Chín ba, như áng phù vân
 Chín bốn, nhẹ hững như chân không còn
 Chín lăm, vuông sắp thành tròn
 Chín sáu, gỗ đá vẫn còn trơ trơ
 Chín bảy, thôi một giấc mơ
 Chín tám, xoáy nước cuốn cờ buông trôi
 Chín chín, quá một cuộc đời
 Trăm năm, thế kỷ, hết lời thế nhân
 Trả đời lại gánh phong trần
 Trả đời lại cuộc hồng trần phù sinh
 Buông tay, nhắm mắt, riêng mình
 Trăm năm cuộc thế, bóng hình trăm năm !

Mặc Giang – Thơ 42

01. Miền Bắc quê hương tôi – 447 –
02. Miền Trung quê hương tôi – 448 –
03. Miền Nam quê hương tôi – 449 –
04. Việt Nam quê hương tôi – 450 –
05. Ba chị em ! - 451 –
06. Ba anh em ! – 452 –
07. Như giọt sương đêm – 453 –
08. Đừng thu mình ngõ hẹp ! – 454 –
09. Tặng người hạnh phúc trần gian !- 455 –
10. Trong phòng chờ chẩn bệnh ! – 456 –

Miền Bắc quê hương tôi

Tháng 7-2005

Miền Bắc quê hương tôi
 Từ thuở khai sinh, đã núi rừng hùng vĩ
 Từ thuở nằm nôi, đã giòng giống Tiên Rồng
 Đầu gối Trường Sơn, chân duỗi Biển Đông
 Gắn bó, keo sơn, hy sinh, chịu đựng
 Bắc, sáu tỉnh địa đầu, núi rừng gió lộng

Nam, vùng đất phì nhiêu, rộng mở thênh thang
Dân quê tôi, phải nặng gánh giang san
Người quê tôi, phải đội trời đạp đất
Miền Bắc quê hương tôi
Mang tiết tháo tự muôn đời, bất khuất
Vác trung trinh tự muôn thuở, kiêu hùng
Gìn ngàn xưa, để giữ đến vô cùng
Luyện gai góc, để rèn gương son sắt
Luôn đi đầu nên trả giá quá đắt
Ghi kỷ cương nên đền lại về sau
Thuyền ngược xuôi, vững tay lái con tàu
Vượt bão táp, miễn về sông bến cũ
Miền Bắc quê hương tôi
Là cái nôi, đầu đời nhả nhủ
Là văn vật, kiêu diễm đản thanh
Là khai nguyên, vóc dáng tinh anh
Tự nguồn gốc và truyền trao thế hệ
Miền Ngược, Miền Xuôi, đi về không dễ
Đá tảng, hòn chồng, lẫn lóc nhiều khe
Năm ngàn năm, vẫn nguyên vẹn ước thề
Cho non nước vẫn đời đời, muôn thuở
Miền Bắc quê hương tôi
Mang điệu hát bi ai, làm sao không nhớ
Mang lời ca hoành tráng, làm sao không thương
Nên đi đâu, dù cách mấy đoạn đường
Nhớ Việt Nam, là nhớ cái nôi dân tộc
Cả Việt Bắc, là núi rừng đồ dốc
Cả Trung Du, là đèo kéo điệp trùng
Chạy về xuôi, cuối lưu vực sông Hồng
Ra tận biển, cho bành bồng sóng nước
Miền Bắc quê hương tôi
Hùng dũng, hiên ngang, quân thù khiếp phục
Khí tiết đường đường, muôn thuở soi chung
Lẫm liệt, hy sinh, chịu đựng tới cùng
Tiếp nối huy hoàng, rạng danh kim cổ
Miền Bắc ơi, quê hương tôi từ đó
Thuở khơi dòng, khai mở non sông
Nên đi đâu, lòng luôn nhớ dặn lòng
Thương cho những con người, ngàn năm văn vật
Miền Bắc quê hương tôi
Gian khó oằn vai, chung lưng đấu cật
Sông núi hiểm nghèo, chống đỡ làm than
Đất nước hồn thiêng, ngang dọc ngang
Nhưng rất chân tình, và giàu lòng mẫn cảm
Tiếng hát xa đưa, câu hò tản mạn
Khúc nhạc muôn đời, tình tự yêu thương

Ta mang tiếng hát lên đường
Ai người Miền Bắc quê hương của mình
Thương nhau như bóng thương hình
Nhớ nhau như nguyệt lung linh trắng vàng
Ta mang tiếng hát âm vang
Thương thương nhớ nhớ trên đàng ta đi !

Miền Trung quê hương tôi

Tháng 7-2005

Miền Trung quê hương tôi
Ruộng quán khô cằn, đất cày lên sỏi đá
Một nắng hai sương, giọt mồ hôi lã chã
Cơm độn ngô khoai, từ thuở mới chào đời
Những khó nghèo, đập giũa con người tôi
Theo thời gian, thường già hơn trước tuổi
Miền Trung quê hương tôi
Miền thù dương, biển ngàn khơi gió gọi
Sóng điệp trùng, xô đẩy kéo bờ xa
Dãy Trường Sơn nghiêng rừng thấp mặn mà
Đèo cao cả vắt đỉnh đồi dụ vợ
Vừa lớn lên đã nghe tiếng mẹ gọi
Bước vào đời lại thấm thấu lời cha
Nhớ không con, luôn thương nước thương nhà
Dù có trải thời kỳ nào cũng vậy
Miền Trung quê hương tôi
Đất hẹp người đông nên đi đâu cũng thấy
Mang nặng vác đau nhưng miệng thắm môi cười
Một bước đến rồi, muôn bước sẽ không nguôi
Khổ cực trăm chiều, nhưng giàu tình giàu nghĩa
Sống đậm đà, ngọt ngào như đường lau vị mía
Lòng thanh tao, hiền dịu như dứa nỡn hương cau
Mắt hần sâu, luôn chứa đựng một màu
Tâm dũng khí, nhuộm thanh thiên sông núi
Miền Trung quê hương tôi
Đất khô cằn một đời cặm cùi
Sỏi đá mòn đập dũa gian lao
Sóng nhấp nhô lòng chẳng xôn xao
Biển gầm thét không hề khiếp phục
Lại nhớ câu, sông có khúc người có lúc
Lại nghe câu, khi lên dốc lúc xuống đèo
Đá dẫu mòn nhưng lòng dạ chẳng đeo
Sông dù cạn nhưng muôn đời không đổi
Miền Trung quê hương tôi

Một nguyện ước, vện câu thề mãi mãi
Hai truân chuyên, trọn gánh vác hy sinh
Ba gian lao, rèn đức tính trung trinh
Bốn khó nhọc, luyện can trường nghị lực
Trên đồi dốc hay tận cùng đáy vực
Vẫn ngẩng đầu, và bước tới hiên ngang
Mỗi bước đi là lẫm liệt đàng hoàng
Không khép nép, hay gục đầu cúi mặt
Miền Trung quê hương tôi
Vốn khổ nghèo nên không e khúc ngặt
Dẫm chông gai nên không ngại gió sương
Càng gian truân càng bảo bọc hồ tương
Càng hiểm hóc càng giảm mềm sỏi đá
Miền thù dương, ôi mến thương chi lạ
Sóng rạt rào, ôi ngát đượm tình quê
Núi ven non, áp ủ vện ước thề
Sông ven biển, cuu mang tình non nước
Ai có về Miền Trung
Cho tôi xin gửi trước
Thăm con người, và thăm cả Miền Trung
Hẹn lòng hai chữ thủy chung
Trọn tình non nước tận cùng mới thôi
Cho tôi mang cả cuộc đời
Đề thương để nhớ ai người Miền Trung !

Miền Nam quê hương tôi

Tháng 7-2005

Miền Nam quê hương tôi
Ruộng lúa phì nhiêu, cò bay thẳng cánh
Đò dọc đò ngang, sông nước hữu tình
Thuyền nổi sóng thuyền, lạch nổi bờ kinh
Hương thơm tình nồng, thơm thơm bông lúa
Tiếng hát câu hò, tin yêu chan chứa
Cuộc sống trong lành, gió mát trăng thanh
Lồng lộng mênh mang, mây trắng trời xanh
Kiều diễm mộng mơ, tranh thêu gấm vóc
Miền Nam quê hương tôi
Đất trời cho, ít trải qua gai góc
Của bát ngàn, ít thấm vị trầm kha
Sống thật chân, nên tình nghĩa đậm đà
Đời non trẻ, ba trăm năm lịch sử
Người Miền Nam, như câu hò tình tự
Dân Miền Nam, như tiếng hát đầu đời

Như con cò, bay lá lướt thướt
Như con cá, nhớn nhơ trên sóng nước
Miền Nam quê hương tôi
Sống đơn sơ như cây tràm cây đước
Luôn vỗ về như thuyền đậu bên đê
Tóc buông vai, xóa một mái ước thề
Hồn êm đẹp, thưở hẹn hò niên thiếu
Môi mỉm cười, kết nụ hoa hàm tiếu
Mộng bình thường, dệt màu tím hoa sim
Tình nồng nàn như máu chảy về tim
Thật bình dị nhưng kiêu sa diễm tuyệt
Miền Nam quê hương tôi
Vốn bao dung không nặng nề tiêu tiết
Vốn khiêm từ không câu nệ hơn thua
Lợi danh chi, hoa trái sẵn bốn mùa
Nhân ảnh chi, những hơn thua phù phiếm
Đất Miền Nam như con tàu vĩ tuyến
Để cho người Miền Bắc, với Miền Trung
Chỗ dừng chân và vui sống thông dong
Sau những chuỗi đầy gian truân xuôi ngược
Miền Nam quê hương tôi
Dù đi sau nhưng đã được về trước
Ba trăm năm như hiện thể thanh bình
Cho cả quê hương, đất nước của mình
Bông hoa đẹp đã ngàn năm xây dựng
Đất êm ả, đá mềm chân cứng
Ngọc viễn đông, có sẵn bạc vàng
Ngày đang lên, đợi đêm ngủ chưa tàn
Trăng chiếu rọi, chờ hoàng hôn chưa tắt
Miền Nam quê hương tôi
Nước mặn đồng chua, nhưng lúa mùa dư dật
Gạo thóc đầy sân, nắng ấm đã đem phơi
Miền Nam quê của tôi ơi
Tôi mang tiếng hát đầu đời lớn lên
Miền Nam đi dễ khó quên
Như sông bên nước mon men bên đường
Hò đưa tiếng nhạc du dương
Như bông lúa sớm vương vương nắng chiều
Cầu tre lắt lẻo cầu kiều
Người đi kẻ đến dập dìu lại qua
Tôi mang tiếng hát lời ca
Bập bùng bếp lửa mọi nhà Miền Nam
Tôi mang khúc nhạc lên đàn
Lúa reo gió nắng Miền Nam chan hòa
Miền Nam là lá là hoa
Như thêu nền ngọc kết tòa thiên thư !

Miền Nam, quê của tôi ơi !

Việt Nam quê hương tôi !

Tháng 7-2005

Việt Nam tổ quốc tôi
Của giòng giống Lạc Hồng, năm ngàn năm văn hiến
Khai quốc, an bang, tạo lập quê hương
Đã tận xa xưa, từ thuở Hùng Vương
Cho đến hôm nay, trải dài lịch sử
Nét đẹp đầu đời, quê hương tình tự
Lưu vực sông Hồng, vùng đất phì sinh
Giòng giống Rồng Tiên, lượn khúc uốn mình
Thành mảnh dư đồ, hình cong Chữ □S□
Việt Nam đất nước tôi
Một dân tộc hiền hòa, nhưng trung kiên bất khuất
Trọng đức hiếu sinh, nhưng quật khởi quật cường
Ngoài, chống ngoại xâm. Trong, dựng yêu thương
Như tình nghĩa đồng bào, như anh em một bọc
Xương trắng chất chồng, cao hơn đỉnh dốc
Máu đỏ thấm sâu, hơn biển hơn sông
Vì nước vì dân, trên dưới một lòng
Hồn thiêng khói quyện, cờ bay phất phới
Việt Nam quê hương tôi
Dân tộc kiêu hùng, ngẩng đầu đi tới
Trí dũng có thừa, ngang dọc ngang
Nhứt hô bá ứng, bảo vệ giang san
Sạch bóng ngoại xâm, đời đời oanh liệt
Một, cố thủ, muôn người như một
Hai, cầm canh, giữ thế an toàn
Ba, quyết tiến, sử tích huy hoàng
Bốn, khái hoàn, bài ca chiến thắng
Việt Nam dân tộc tôi
Tay trong tay, lòng bên lòng sâu nặng
Biển có lay, và núi có thể dời
Nhưng Việt Nam, vẫn một khối tuyệt vời
Là chân lý, không có gì chuyển được
Vỗ Biên Đông, cuộn cao hơn sóng nước
Tựa Trường Sơn, bền vững hơn núi non
Rèn tâm lực, sáng chói hơn sắt son
Luyện chí khí, đất trời còn rúng động
Việt Nam, đồng bào tôi
Hồn tươi đẹp, còn hơn thêu ước mộng
Sống hữu tình, còn hơn dệt ươm mơ
Xây gấm vóc, còn hơn những bài thơ

Trông cảm tú, còn hơn tranh diễm ảo
Noi thánh đức, để tô bồi vương đạo
Rọi hiền nhân, để dè bỉ bá quyền
Hòa thiện mỹ nên đẹp cả ba Miền
Ươm chơn thể nên người người sáng lạng
Việt Nam, người dân tôi
Trọng bằng hữu, nên kết thân bốn biển
Trọng tương lân, nên bầu bạn năm châu
Vốn đường đường, nên bất cứ nơi đâu
Biết xử sự và công bằng giao tế
Dù một người, hay muôn người cũng thể
Dù một năm, hay đến cả muôn năm
Vẫn thanh thiên vằng vặc tựa trăng rằm
Vẫn chói lợi huy hoàng vang kim cổ
Ta bước đi, quê hương ta đó
Hỡi những người Việt Nam ta ơi
Hãy truyền trao, đón nhận, mỉm cười
Việt Nam rạng rỡ sáng ngời
Việt Nam muôn thuở, của người Việt Nam.

Ba chị em !

Tháng 7-2005

Ba chị em, giống Lạc Hồng quê Mẹ
Được sinh ra dần lớn trên quê hương
Ba nóm nhau trang trải vạ nẻo đường
Đếm ngược lại trở thành Nam Trung Bắc

Tình thâm thiết như câu hò réo rắt
Yêu nồng nàn như khúc nhạc du dương
Trông kiêu sa, nhưng mộng ước bình thường
Trông diễm lệ, nhưng đượm sầu cay đắng

Rào rạt tựa Biển Đông, nên tình sâu nghĩa nặng
Nước đổ tự đầu nguồn, nên nước mắt chảy xuôi
Bồi quê hương, luôn nay lở mai bồi
Nên lòng dạ nát tan, và tơ tằm rút mãi

Ba chị em, đi từ mũi Cà Mau, đến Nam Quan cửa ải
Người ngủ yên, chưa sạch bóng quân thù
Người đứng ôm, hương hồn đá vọng phu
Người đầu chít, mấy lần khăn tang trắng

Chị Miền Bắc, câu Ả đào văng vẳng
Em Miền Trung, ngưng tiếng Chèo ò ngang

Em Miền Nam, ngưng câu hò còn vang
Cùng đắm lệ cho quê hương ẩm ướt

Từ nước mắt, đã biến thành giòng nước
Từ vọng phu, đá mới chất nên non
Từ vành khăn, vuông kết lại thành tròn
Từ chan chứa, mặn mà hương quê mẹ

Tóc xỏa vai, miệng thì thầm nói khẽ
Ba chị em, mỗi kẻ một niềm đau
Bắc Nam Trung dù non nước một màu
Nhưng mỗi nét của mỗi miền riêng biệt

Mắt em xanh như bầu trời xanh biếc
Mắt chị huyền như đen láy màu đen
Mắt tôi mờ như muốn gởi lãng quên
Ba chị em, cùng nhìn nhau ánh mắt

Đâu là cầm tú, giang sơn gấm vóc !
Đâu là chị em, con gái mộng mơ !
Đâu là trinh nữ, chiếc nón bài thơ !
Quê hương ơi, biết bao giờ hết khổ !

Chị ơi chị ! Lá thu vàng mấy độ ?
Em ơi em ! Lúa trĩu mấy mùa bông ?
Ba chị em, nước đổ mấy bờ sông ?
Biết khi nào, vỗ về sông bến cũ !!!

Hợp tan, tan tụ
Tụ tán, nổi trôi
Chị em, khác thuở nằm nôi
Nhưng tình không khác một lời nghe em
Bắc Nam Trung vẫn êm đềm
Tình bao la quá, thênh thênh không thời
Hờ ơi, tiếng hát ru hời
Hò ơi, tiếng hát muôn đời chị em !!!

Ba anh em !

Tháng 7-2005

Ba anh em trên quê cha đất tổ
Tựa nương nhau từng giòng sông quê hương
Dù trải qua những dâu biển tang thương
Nhưng muôn đời không bao giờ lay chuyển

Tiết tháo, trung trinh, cờ bay, khói quyện
Đẫm ướm máu đào, bảo vệ non sông
Hải biên diền tang, hồ thi tang bỗng
Lấm liệt oai hùng, vẹn thề nguyện ước

Anh Miền Bắc, thuở dựng cờ mở nước
Năm ngàn năm, từ độ mới khơi dòng
Quãng đường dài, bao hưng thịnh suy vong
Vẫn chống chọi và hiên ngang đi tới

Em Miền Trung, ngập chiến chinh lửa khói
Mảnh đất Chiêm, nghe thồn thức hồn đau
Từ đời Trần lần lượt trở về sau
Tám trăm năm, thuở bắt cầu Ô-Lý

Em Miền Nam, bốn trăm năm đổ lại
Rộng phi nhiều Thủy Chân Lạp ngày nào
Chân bước đi, nghe gió lộng rì rào
Đến Cà Mau, nơi tận cùng đất nước

Ba anh em, đời sau qua thuở trước
Tiếng hoan ca theo nhịp khúc quân hành
Cùng nắm tay, cùng cất bước hùng anh
Cùng dựng nước, và cùng nhau mở nước

Ài Nam Quan, kê núi đồi Sơn cước
Mũi Cà Mau, lặn sóng võ trùng dương
Thành quê hương non nước Việt yêu thương
Tay trong tay, lòng bên lòng, gìn giữ

Ba anh em trên quê hương tình tự
Chiều rung rung nghe lệ sử chan hòa
Bao máu xương chồng chất của ông cha
Bao máu xương của anh em nằm xuống

Biển đông sóng cuộn
Khói tỏa Trường Sơn
Bền vững sắt son
Dựng xây tổ quốc

Từng nét sử đan thanh
Ca bài ca thống nhất
Của em, của tôi, của anh
Kết tinh non nước Ba Miền

Cờ bay, khói quyện hồn thiêng

Non sông liền núi, núi liền non sông
Rạng danh muôn thuở Lạc Hồng
Anh em một cội, giống giòng Rồng Tiên
Ba chân thạch trụ như kiềng
Muôn năm bền vững Ba Miền Việt Nam.

Như giọt sương đêm

Tháng 8—2005

Chim đang hát, reo bình minh thức dậy
Bóng đêm mờ ngái ngủ thoáng đi qua
Giọt sương đêm đọng cành lá xót xa
Thế là hết, cuộc đời ta là rứa

Đêm ngắn quá, phải chi dài chút nữa
Cho đời ta đừng vội tắt đêm tàn
Giọt chưa đầy lại sắp bị tiêu tan
Còn chi nữa, hỡi sương mờ bé bỏng

Chim thôi thúc, nghe liên hồi, lờn lờn
Sáng tỏ dần, đẩy vội bóng đêm tan
Ta tiếc thương cho thân phận bẽ bàng
Chưa kịp hiện lại xa mờ biến dạng

Kìa thấy không, vầng đông càng tỏ rạng
Bóng đêm mờ đã cuốn hút về đâu
Ta vo tròn trên cành lá vương sầu
Kéo sao được những phút giây ngắn ngủi

Vầng nhật hiện, nhô dần qua đầu núi
Vạn vật reo nhảy múa dưới ánh dương
Còn thân ta, mỏng mảnh một giọt sương
Xin giã biệt, một ngày dài đang đến

Chờ đêm xuống càng về khuya càng thắm
Ta gom hơi, tụ vành lá đeo cành
Lá xanh xanh, vẫn diệp lục xanh xanh
Nhưng chiếc lá đêm qua giờ đâu nữa

Ta lẩn thẩn đến đêm tàn lần nữa
Tắm hơi sương, chim sớm hát lên rồi
Thế thì thôi, một lần nữa đời tôi
Xin giã biệt bóng sương mờ giá lạnh.

Đừng thu mình ngõ hẹp !

Tháng 8—2005

Đời nhỏ quá, đừng thu mình ngõ hẹp
Chỉ loanh hoanh trong vũng tối ao tù
Một ngày kia, khi già biệt ngàn thu
Lại trôi nổi mịt mù trong bất tận

Đời nhỏ quá, đừng vo tròn thân phận
Cố thu mình, núp cánh cửa an thân
Một ngày kia, khi đứt bóng thể nhân
Lại lủi thủi xa mờ trong hoang lạnh

Chật ti tiện, nép khung thành tật, tánh
Lượng hẹp hòi, nhét chiếc vỏ nhỏ nhoi
Thì làm sao thấy biển rộng núi đồi
Nên lạc lõng một mình trong cô độc

Ai cũng có những duyên lành phước lộc
Đã làm người, vốn có sẵn tánh nhân
Hãy mở lòng, và mở cửa lương tâm
Vẫn hữu ích chứ nào vô tích sự

Đừng cho rằng, mình không hề can dự
Sống riêng mình chứ chẳng sống cho ai
Tội tình chi mà mang, vác, xách, nai
Ai vì mình mà mình vì người khác !!!

Vì nghĩ vậy nên tro tro lạnh nhạt
Nên thờ ơ đến vô cảm vô tâm
Nẻo âm u còn khép lại cửa hãm
Tự đày đọa giam cầm mà không biết !!!

Hãy tỉnh mộng kéo một mai, nuôi tiếc
Hãy giật mình, đừng cứ mãi ngủ say
Giữa thình không còn có gió heo may
Khơi chút lửa rọi xuống thêm vắng lặng

Hãy vào dòng cay đắng
Khơi động mạch thanh lương
Đời người, giấc mộng nghề thường
Đừng đem phế bỏ thể lương bên đàng
Đời người, quán trọ trần gian
Đừng đem quẳng gánh bẽ bàng thể nhân
“Đã mang lấy nghiệp vào thân”

Sống sao cho phải lựa lần biết ru !!!

Tặng người hạnh phúc trần gian

Tháng 8—2005

Năm mươi năm, trong cuộc đời
Năm mươi năm nữa, hỏi người thế nhân
Năm mươi năm, gánh phong trần
Năm mươi năm nữa, lựa lần mà đi
Đạo vợ chồng còn chi không vẹn
Nghĩa phu thê vun vén ân cần
Đi đâu, không kể xa gần
Ở đâu, không ngại, tình thân đong đầy
Ngày xưa, ta vẫn còn đây
Ngày nay ta vẫn vui vầy không thuyên
Trải bao phen ngựa nghiêng vận nước
Trải bao thời triều phục nhiều nhường
Riêng ta vẫn vẹn tình thương
Riêng người vẫn trọn trên đường ta đi
Dấu xưa, đẹp tựa vàng thi
Đẹp câu cầm sắt, tuyệt kỳ phụng loan
Vợ chồng thêm nghĩa sắt son
Phu thê thêm nghĩa vuông tròn thủy chung
Nào con nào cháu trùng phùng
Nào dòng nào họ cho cùng thấm tươi
Câu vui đối lấy câu cười
Câu lành đôi phúc cho người yêu thương
Bảy mươi bóng xế điểm sương
Năm mươi giấc mộng nghề thường trần gian
Cũng nhờ chọn ngọc gởi vàng
Người nâng ươm vọng, bát tràng ta xây
Cũng nhờ tương kính niềm tây
Người noi gia thế, ta bày thiệt hơn
Vợ chồng biết quý, sao sờn
Phu thê biết trọng, sao mòn nghĩa ân
Chúc người hạnh phúc thế nhân
Trăm năm cầm sắt, hồng trần mấy ai
Giá gương treo nét phương đài
Thủy chung không dấu nào phai sắc màu
Tang thương khép lại biển dâu
Khổ đau khép lại nhịp cầu nhân gian
Đàn kêu tích tịch tình tang
Đàn kêu tích tịch tình tang tính tình
Trăm năm như bóng với hình

Trăng treo ánh nguyệt, như mình với ta.

Trong phòng chờ chẩn bệnh !

Tháng 8—2005

Tôi đã thấy những con người
đang ngồi chờ trong phòng đợi
Sẽ được đi chẩn đoán những bệnh tình
Sẽ được quyết những bộ phận của mình
Sẽ có gì, hay không có gì trong đó

Đưa vào giàn máy, điện, vi, soi tỏ
Rọi xuyên qua từng tơ tóc tế bào
Cả dòng máu hồng bạch sẽ ra sao
Chớ đừng nói là thịt da xương xẩu

Phủ, chụp, lật, xoay, tiêm tẩu
Trẻ, già, ốm, mập, tỉnh, mê
Nếu họ cười, thấy chưa hề
Nếu họ chê, thôi tận mạng

Tôi đã thấy, những con người,
phủ, trùm, dây, nhợ, khiên, cán
Tắm chẩn trắng ló đầu, thoi thóp, cái sống còn mang
Tắm chẩn trắng phủ đầu, im thít, cái sống kéo màn
Tùy con bệnh, sẽ biết, ngày, giờ, năm, tháng

Dù ai, có đường trường dày dặn
Dù ai, có thỏ đế tâm can
Khi bệnh tình đã chặn lối giữa đàng
Cũng thiếu não, xụi lơ, không khác mấy

Bệnh còn chữa, thì chào chào, vẫy vẫy
Bệnh bó tay, thì há hốc, im re
Giàu sang, nghèo khó, cùng kéo một bè
Thượng vàng, hạ cám, cùng đi một lối

Tử Thần làm lơ, thì cười cười, nói nói
Tử Thần đã gọi, thì thảng thốt, thất kinh
Nay người ta, mai sẽ tới lượt mình
Cỡi chiếc xe vô thường, ai tránh khỏi

Tôi đã thấy, đứng nhìn, nhưng không nói
Nói cũng thừa cõi già huyễn trần gian

Chỉ vẽ qua một đôi nét bên đàng
Đề thương tiếc một lần thân cát bụi !!!

Mặc Giang – Thơ 43 :

01. Những con tàu định mệnh ! – 457 –
02. Nhớ thương về Mẹ - thơ nhạc – 458
03. Kỷ niệm 60 đêm không ngủ ! – 459 –
04. Để còn nhớ Việt Nam – thơ nhạc – 460
05. Thuyền về bến cũ – thơ nhạc – 461
06. Nếu không người thì cũng không ta – thơ nhạc – 462
07. Đường hầm bỏ lại ! – 463 –
08. Thân phận người nghèo khổ ! – 464 –
09. Những em bé cơ cù ! – 465 –
10. Hỏi những hương hồn đã chết ! – 466 –

Những con tàu định mệnh !

Tháng 8—2005

Cảm tác đề thương tiếc cho 5 tai nạn máy bay xảy ra trong tháng 8-2005.

- Một vụ ngày 2-8, hãng Air France, có 309 hành khách và phi đoàn, rớt tại Toronto, nhưng may mắn, thoát nạn.
- Một vụ rớt xuống biển Sicily, ngày 6-8, 16 người thiệt mạng.
- Một vụ rớt tại Hy Lạp, ngày 14-8, 121 người chết.
- Một vụ rớt tại Venezuela, toàn bộ 160 hành khách cùng phi hành đoàn thiệt mạng.
- Một vụ ngày 23-8, rớt tại rừng rậm Amazon, Peru, hơn 70 người chết, số người sống sót, bị thương trầm trọng.

Bao nhiêu người cùng nói nhau
Đi vào con tàu định mệnh
Tiễn nhau, người đi, kẻ đến
Nhìn nhau, tay vẫy, tay chào
Người đi lòng dạ nao nao
Người về xa dần huyền ảo
Khi con tàu còn nằm trên sạn đạo
Động cơ gầm, lăn bánh trên đường bay
Mạng con người còn ở trong tầm tay
Vi sức hút chưa xa lìa mặt đất
Khi cánh sắt đã nhắc mình lao vút
Bao con người phó thác giữa tầng không
Như mây bay phó thác giữa bành bồng
Mặc gió bụi dập vùi trong trôi nổi
Nếu con tàu bình yên và đi tới
Cuối hành trình sẽ hạ cánh đường bay
Dù xa vạn lý, chỉ thoáng phút giây
Thời gian thu hẹp, và không gian nhỏ lại
Nhưng, có những con tàu, đi và đi mãi mãi
Một chuyến đi sẽ chẳng có trở về
Những người trên con tàu, như một con mê
Không có ngủ, nhưng chẳng bao giờ còn thức
Khi sự cố xảy ra, thì ngay lập tức

Bao con tàu lỏng lộn giữa không gian
Cuốn xoáy, ngửa nghiêng, thẳng thót, kinh hoàng
Rồi lao xuống mà không cần sạn đạo !
Dù là thung lũng, dốc triền, lòng chảo !
Dù là cao nguyên, đồng ruộng, biển khơi !
Dù là sa mạc, hốc đá, núi đồi !
Sức va chạm, một cái âm, nổ tung, tan tành từng mảnh
Nào thịt, nào xương, nào sắt, hành trang, kẹo bánh
Cùng nhũn ra, và toi tả khắp vùng
Dù tử số khác nhau, nhưng mẫu số đi chung
Ôi thống thiết cho con tàu định mệnh !!!
Có những chuyến đi, nhưng không bao giờ được đến
Có những chuyến đi, nhưng vĩnh viễn chẳng trở về
Tiễn biệt người đi, như một cơn mê
Thương tiếc ngậm ngùi, hoa tang tưởng niệm
Gãy cánh vùng trời màu tím !
Thôi rồi từ một chuyến đi
Người đi, tìm lại được gì
Hành trang đôi mảnh đen sì tan hoang
Máu xương vung vãi còn loang
Con tàu định mệnh rợn hồn xanh xanh
Định phương, chỉ hướng, treo mảnh
Xác người vụn vỡ, lạnh tanh hoen mờ
Người đi, một chuyến như mơ
Như hoa tưởng niệm vật vờ bay bay
Mong sao đừng có chuyện này
Đã bao nhiêu chuyến, một bay không về
Còn đâu, nay hẹn mai thề
Còn đâu, một chuyến, cơn mê vô tình
Chào nhau, tuyết bóng tuyết hình
Chào nhau, mờ khói lung linh vĩnh hằng
Đêm dài bóng tối mờ trắng
Tàu đi về với vĩnh hằng tiêu sơ !!!

Nhớ thương về Mẹ !

Thơ nhạc * Tháng 8—2005

Ân nuôi dưỡng một đời, làm sao đáp
Nghĩa cù lao chín chữ, biết sao đền
Mẹ gian khổ, dày sương sa gió táp
Thân hao mòn, tàn tạ, chỉ vì con

Tay bông bé, tay vỗ về bú mớm

Tay nâng niu, tay may vá áo quần
Tay nhà cửa, tay thức khuya dậy sớm
Tay com canh, tay buôn tảo bán tần

Mỗi một ngày khi con dần khôn lớn
Mẹ vì con, ngày kiệt sức yếu già
Giữa trường đời, con lao vào ước vọng
Mẹ trông con, biên biệt cõi trời xa

Đường viễn liên, bắt hai đầu, tiếp nối
Tiếng thân thương : con đó hã, mẹ nè
Lòng lâng lâng vui mừng nghe mẹ gọi
Nghe không con, tiếng mẹ, con có nghe

Rồi cứ thế, một ngày kia đã tới
Đèn dầu khô, mẹ nhắm mắt lia đời
Con lặng yên, tiếng kinh cầu vụn vỡ
Mẹ mất rồi, như mất cả đời thôi

Con tìm mẹ, như đi tìm ngõ tối
Trông tiếc thương, góp nhặt bóng vô thường
Con tìm mẹ, như hoàng hôn khuất núi
Đom đóm bay, lạnh nhạt phủ mùi sương

Xin ngắt một bông hồng dâng lên mẹ
Còn con mang một bông trắng đơn côi
Trong diệu hữu, mẹ thì thầm nói khẽ
Dòng tử sinh, tội nghiệp đưa con tôi

Xin thấp nén tâm hương dâng lên mẹ
Xin chấp tay vang vọng tiếng kinh cầu
Cõi nhiệm mầu trông xa vời lặng lẽ
Mẹ đã về, nhưng cõi đó ở đâu

Khói hương trầm, mắt trần, nhìn có hạn
Nhưng linh thiêng, xin hồn mẹ, chứng tri
Mỗi khi nhớ, khi thương hình bóng mẹ
Bước lên cầu Ái Tử khóc biệt ly !!!

Kỷ niệm 60 đêm không ngủ !

Tháng 8—2005

Ngọn hải đăng cho tàu về bến cảng
Ngọn sao đêm cho trời bớt âm u

Ngọn đèn pha cho sáng tỏa mịt mù
Để làm chi mà sao tôi cũng có

Đâu cần gì mà mở nhìn thò lỗ
Thế tại sao chong sáng suốt canh thâu
Hai ngọn đèn không cần phải châm dầu
Sáu mươi đêm cháy hoài không muốn tắt

Tôi hình dung ngọn hải đăng trước mặt
Tôi nhìn trời đêm thử ánh sao đêm
Đôi mắt tôi cũng sáng quất chên vên
Mí chẳng sụp đâu cần tấm chống đỡ

Tôi nằm yên, nghe đến từng hơi thở
Tôi đắm chiêu, nghe mềm cõi tâm tư
Sóng lao chao, thuyền bên cảng lắt lư
Phòng cuốn xoáy, thân lều bều rã rợi

Ngọn hải đăng vẫn đêm đêm chiếu rọi
Ngọn sao khuya vẫn nhấp nháy mù mờ
Ngọn đèn pha vẫn bùng tỏa sáng lò
Đèn của tôi thì dẫn đờ ngậy đại

Tôi muốn buông như con tàu không lái
Tôi muốn tìm sao được giấc ngủ yên
Nhớ hết rồi xin trả cõi lãng quên
Quên không nhận đẩy trôi về nỗi nhớ

Tôi vẫn nằm và nghe từng hơi thở
Xin chào mi, và mệt quá đi thôi !

Để còn nhớ Việt Nam

Thơ nhạc * Tháng 8—2005

Thịt xương nào đổ xuống non sông
Thịt xương nào đổ xuống ruộng đồng
Người đã chết cho người
Người đã chết cho ai

Thịt xương nào đổ xuống ven bùng
Thịt xương nào đổ xuống ven rừng
Người đã chết vô tình
Người đã chết tan hoang

Thịt xương nào đổ tận ngoài biên
Thịt xương nào đổ khắp Ba Miền
Người đã chết cho người
Ai còn nhớ ai quên

Bao nhiêu năm quê hương mờ lửa khói
Bao nhiêu năm người người chết chất chồng
Nợ làm trai lên đường vì tiếng gọi
Người nối người đã trả nợ núi sông

Người đã chết để cho người ở lại
Người đã chết để cho người bước đi
Đêm nhung nhớ bên rừng hoang cỏ dại
Đêm thương yêu từ tạ những biệt ly

Ai có nhớ quãng đường dài lịch sử
Ai có quên tàn khói lửa lạnh lùng
Đêm đêm xuống canh thâu còn tư lự
Trả thân người nhưng nợ trả chưa xong

Tiếc thương nào ngào nghẹn thâu đêm
Tiếc thương nào khép lại bên thềm
Ai còn nhớ thương người
Ai còn nhớ ai quên

Hãy nhìn qua bên đồng tro tàn
Hãy nhìn qua dòng máu đang mang
Để còn nhớ thương người
Để còn nhớ Việt Nam.

Thuyền về bến cũ

Thơ nhạc * Tháng 8—2005

Sao người cố tìm quên
Sao người lại vô tình
Đang còn sống mà sao chối bỏ
Chuyện quê hương chuyện nước non mình
Sao người nữ buông trôi
Sao người nữ dập vùi
Trách hờn chi hương quê còn đó
Cho non sông thẹn mặt núi đồi
Thời gian nào đã qua
Thời gian nào chưa qua

Tiếp nối nhau qua từng thế hệ
Truyền trao nhau chuyện nước non nhà
Người còn nhớ bên sông
Cùng chia lúa ngô đồng
Nung cháy đen từ trong khói lửa
Tay trong tay nòng ẩm bếp hồng
Hãy thức dậy đi anh
Hãy thức dậy đi em
Đã khổ đau đêm dài quá đủ
Nắng lên rồi ngày mới tươi xanh
Cùng xua những đêm đông
Cùng kết lại tấm lòng
Cho ân tình ngàn năm còn đó
Cho con tim chan chứa khơi dòng
Bắc nhịp cầu cảm thông
Ta nghe âm cõi lòng
Mắt Mẹ già Biển Đông ngóng đợi
Mắt Cha già Núi Thái chờ trông
Anh không cố tìm quên
Tôi không cố vô tình
Anh và tôi cùng nhau tiến bước
Cùng đắp xây trên nước non mình
Tôi không cố quên người
Người đừng cố quên tôi
Nước sông Hồng rì rào sóng vỗ
Nước Cửu Long nô nháp vui đây
Nhớ Sài Gòn Hà Nội
Nhớ Miền Bắc Miền Nam
Cùng đưa nhau thuyền về bến cũ
Non sông nào cũng của Việt Nam.

Nếu không người thì cũng không ta !

Thơ nhạc * Tháng 8—2005

Một trăm năm quê hương nghiêng ngửa
Chín năm trường máu nhuộm thành sông
Hăm một năm xương chồng thành núi
Ba mươi năm nát ruột tơ lòng

Nhớ trăm con một bọc năm xưa
Năm ngàn năm lịch sử có thừa
Nước muôn sông ra khơi gặp biển
Chuyện của mình như thế, đủ chưa

Bọt sóng nào không có lao chao
Từ trùng dương cuộn cuộn đưa vào
Dù cuốn xoáy, lẫn quay, đảo lộn
Đẩy vào bờ, sóng cũng hư hao

Đường trường xa dù nhiều ngõ, lối
Cũng dẫm qua từng một bước chân
Biết bao đường khi đi chưa tới
Đã vỡ toang, đập vá bao lần

Một trăm năm, điêu tàn đổ nát
Lại chín năm, từng mảnh xác xơ
Hăm một năm, toi bờ khói lửa
Ba mươi lăm, lại tấp đôi bờ

Đừng nói nữa, ngày mai lại sáng
Đừng nói hoài, đêm tối sẽ qua
Sông nước kia, bao lần khô cạn
Núi non kia, biết mấy sơn hà

Một trăm năm nước chảy qua cầu
Chín năm dài cũng đã chìm sâu
Hăm một năm bụi tro tàn tích
Ba mươi năm, tại người tại ta !!!

Bởi tại người, hay bởi tại ta
Bởi vì ai để nước non nhà
Kéo từng cơn xoáy vẫn cuốn xoáy
Nếu không người thì cũng không ta.

Đường hầm bỏ lại !

Tháng 8—2005

Đường vào hầm, chỉ một đường độc đạo
Càng bước đi, càng tăm tối mịt mù
Muốn thoái lui thì cửa đã khép dù
Nên cuốn hút, lẫn quay trong bóng tối

Nào là hang hóc, sinh bùn, lầy lội
Nào là khí độc, đá tảng, hòn chồng
Nên phải núp chui, tránh né, cúi lòn
Vậy, mà còn va chạm u đầu, sức trán

Người đi trước đã muôn chiều khổ nạn

Kẻ theo sau, cũng lãnh đủ tứ bề
Cùng nhìn nhau, rầu nát ruột ê chề
Muốn thoát khỏi nhưng không tìm ra lối

Có tội không, trách ai tình ai tội
Có tội không, trách ai tội ai tình
Hết ê mặt thì chịu đựng xấu mình
Cùng dẫy giụa trong đường hầm tàn tạ

Ai mà chai lì gỗ đá
Ai mà gạch sỏi tro tro
Thủ thân, ù tạt, vật vờ
Ngọt ngọt một hầm nghệt thờ

Đã quá đủ, chân chờ chi nữa
Đã quá thừa, lằn lửa chi đau
Bụi tro đen đúa sắc màu
Mặt mày lem luốt làm nau mấy lần
“Thương người như thể thương thân”
Biết nhau đã lắm, phong trần chi nhau
Sao bằng cuốn quách bờ lau
Đường hầm bỏ lại mà mau ra ngoài
Một mai ai có đoái hoài
Cũng tàn tích cũ lở bồi mà thôi
Đường hầm rêu phủ lên ngôi
Phong sương tuế nguyệt một thời xa xưa
Điêu tàn, xơ xác, nắng mưa !!!

Thân phận người nghèo khổ !

Tháng 8—2005

Khi thiếu thốn mới hiểu người khôn khó
Khi chật vật mới thương kẻ gian nan
Khi làm than mới thương cảnh cơ hàn
Khi cùng đường mới thương người hết chạy

Đã kẹt cứng thì làm sao cựa quậy
Đã hết phương thì đành phải bó tay
Đã mặt rệp thì ai dám cho vay
Giương mắt ếch ngó khung trời đen tối

Người ngoại cuộc thì lạm bàn dễ nói
Nói thì dễ nhưng có làm được gì
Nói cho nhiều rồi cũng chẳng có chi

Nói suông được thì ai không biết nói

Không cơ hội thì làm sao thoát khỏi
Cái cô cùng nó nghiệt ngã lắm thay
Nó trống trơn, vậy mà lắm đọa đày
Biết bao người, cả cuộc đời chịu trận

Khi túng quẫn, thì túng càng thêm quẫn
Khi ngặt nghèo thì nghèo lại ngặt thêm
Nên nhiều khi họ muốn cố lãng quên
Nhưng giăng khắp bủa vây, thì làm sao quên được

Ngạn ngữ người xưa, đã từng nói trước
Người ngoài chặn, sao biết kẻ trong chặn
Người thông dong, sao hiểu kẻ nặng oằn
Chỉ may ra, là những người trong cuộc

Lửa không có, nói làm chi thấp đuốc
Dầu cạn khô, làm sao khơi ngọn đèn
Nên âm thầm, le lói tựa bóng đêm
Đời tăm tối biết bao giờ được sáng

Leo ghềnh qua ráng
Vượt dốc băng đèo
Chạy đi đâu nó cũng vẫn đeo theo
Ai hiểu được những con người nghèo khổ !!!

Những em bé cơ cùng !

Tháng 8—2005

Có những em bé,
Không bao giờ được mặc quần áo mới
Có những em bé,
Không bao giờ, ngậm cục kẹo, cắn cà rem
Chỉ đứng nhìn, rồi lấm lét phát thèm
Nuốt nước bọt, rồi quay đi chỗ khác

Thân xương xẩu, bọc làn da tái mét
Mũi thò lò, thụt thụt, có tội không
Giương mắt nhìn, chờ đợi những ngóng trông
Trông những gì, hỏi những em khôn khổ ???

Học là cái gì ! Nói làm chi sách vở !
Chưa ra khỏi nhà, làm sao biết mái trường !

Chỉ lâu lâu, mới có người mở rộng tình thương
Tắm một chút như sương sa mỏng mảnh

Em chưa từng biết, cái gì là quà bánh
Em chưa từng nhìn, đủ mọi thứ đồ chơi
Vọc đất, bụi bay, ruồi muỗi, bu đây !!!
Thống khổ, cơ cùng, ai thương, ai xót !!!

Chỉ mong sao, được ít nhiều chia sẻ
Bớt tiêu pha, bớt chi phí những dư thừa
Thì các em, cũng sẽ được móc mưa
Đã chịu đựng quãng đường dài nắng hạn

**Cá không nước, thì làm sao không chết cạn
Cái tuổi thơ, em biết khóc, không biết cười
Lòng vàng trang trải, ai người ?
Tình thương che chở, ai người thương em
Ai người thao thức từng đêm
Làm sao cứu hết những em cơ cùng
Xin người mở rộng bao dung
Xin người giải cứu cơ cùng cho em !!!**

Hỏi những hương hồn đã chết !

Tháng 8—2005

Nơi nghĩa trang, những con người nằm xuống
Nơi tháp miếu, những hũ cốt tro tàn
Trông im lìm, không một chút âm vang
Đi đâu hết, hỏi những linh hồn quá vắng

Nếu xuôi vàng, là hồn bay thất tán
Sao lại nghe, có một cõi đi về
Hay mù mờ huyễn ảo tựa cơn mê
Thế tại sao có một lần sinh tử

Hay, chết là cắt đứt, không còn do dự
Đi, là đi luôn, về với vĩnh hằng
Những vấn vương, roi rớt có còn chăng
Là tiếc nuối của những người ở lại

Tự xưa nay, đi là đi mãi mãi
Đi là đi, cho trọn cõi đi về
Như núi sông đã già biệt sơn Khê
Những phông phát như lam chiều vợn khói

Trầm hương quyện, hồi hồn ai có đoái
Hãy hiện hình, chỉ đêm người trần gian
Chứ nếu chết, là trả lại mệnh mang
Sao bi thiết, phũ phàng, thê lương quá

Sống một kiếp, để rồi tiêu tan cả
Sống một đời, để vĩnh biệt ngàn thu
Thà đừng mang, để không trả mịt mù
Còn nếu có, đâu là nơi sẽ đến

Mới ngày nào, những ân tình triu mến
Mới ngày nào, những bịn rịn chia xa
VẬY mà khi bước đến cõi tha ma
Quên tất cả, như hoang tàn nghĩa địa

Hỡi những hương hồn, nhạt màu sắc tía
Tôi đang đứng đây, hãy hiện mau về
Sao cứ lặng thinh, chìm lắng lê thê
Xin hãy chỉ cho người sau được biết

Rồi một mai, dòng tử sinh oan nghiệt
Khi lia đời, tôi sẽ biết đi đâu
Không lẽ mệnh mang, im bật, nhạt màu
Mờ dấu tích và phai tàn giá lạnh !!!

Mặc Giang – Thơ 44 :

01. *Ếch nằm đáy giếng ! – 467 –*
02. *Trung Nguyên khẩn nguyện – 468 –*
03. *Bài thơ 36 : Bốn mùa quốc quốc gia gia – 469 –*
04. *Vỡ toang một tiếng ô hô ! – 470 –*
05. *Tôi muốn nói ... - 471 –*
06. *Cái đài danh vọng ô hô ! – 472 –*
07. *Bức lụa ngân swong – 473 –*
08. *Hòa bình nào có trong chiến tranh ! – 474 –*
09. *Chiến tranh và thù hận ! – 475 –*
10. *Cho tà tháng năm – 476 –*

Ếch nằm đáy giếng !

Tháng 8—2005

Khi ngồi yên một mình trong phòng nhỏ
Đưa mắt nhìn vào vũ trụ bao la
Bỗng tôi nghe những cảm giác xót xa
Chợt nhớ câu “con ếch nằm đáy giếng”

Với đáy giếng, con ếch đã lắm chuyện
Chưa chắc gì đã biết hết phải không
Nên lại rên những tiếng nói hồng hên
Thật bé nhỏ, hèn chi kêu uếch uếch

Ếch chỉ kêu những tiếng kêu rỗng tuếch
Chứ dám đâu “coi trời đất bằng vung”
Bối trời tròn làm lọt xuống một khung
Chứ ếch nào đã ví von như thế

Chỉ có tôi mới ngu ngơ quá tộ
Thật khù khờ mà cứ nghĩ tài hoa
Rồi đứng đưng tự đắc chỉ riêng ta
Ta là nhất, một ông trời nho nhỏ

Đẹp đi nghe, đừng khùng điên thế đó
Ngẫm lại mình, mới thấy đủ thứ ngu
Cũng giống như cái câu chuyện người mù
Cùng sờ voi, mà tranh nhau ôm tởi

Như con đóm lập lòe trong đêm tối
Như con ếch nằm đáy giếng nhỏ nhoi
Rồi đem so với những cái của tôi
Còn bé nhỏ hơn những gì bé nhỏ

Hãy đập cho tan vỡ
Cái vỏ bọc tháp ngà
Mới thấy cái bao la
Của mệnh mông vũ trụ

Tỉnh giấc chưa, hay vẫn còn say ngủ
Hỡi con người khờ khạo của tôi ơi !

Trung Nguyên khẩn nguyện !

Tháng 8—2005

Tháng Bảy Trung Nguyên
Xin thấp nén hương, bái tạ cửu huyền
Và bái tạ, tất cả những bậc tiền nhân Tiên Tổ

Trước đàn tràng, đã trang nghiêm thiết lễ
Xin linh thiêng, hãy chứng giám lai lâm
Khói hương bay quỳn quỳn khói hương trầm
Hồn thiêng hưởng, linh linh, hồn thiêng hưởng
Trước, bái tạ những bậc đường đường dẫn thượng
Sau, vọng cầu những chiến sĩ trận vong
Cùng đồng bào tử nạn khuất theo dòng
Cùng tất cả những oan hồn, uổng tử
Từ thủy lục, đến thiên tai, nạn dữ
Từ rừng thiêng, đến nước độc, mỏ hầm
Từ vực sâu, đến tận mọi không trung
Đến tất cả những đò đen, khủng bố
Khi còn sống, cõi trần gian đã khổ
Khi chết đi, cõi hư huyền có đau
Hay ra sao mà man mác rầu rầu
Vờn vợn khói, mà không hề lên tiếng
Xin chấp tay, và chân thành khẩn nguyện
Từ Cao Tăng, Tổ Phụ đến hồn thiêng
Từ lục thân, quyến thuộc, đến cửu huyền
Từ tử sĩ, đến cô hồn thất tán
Xin vượt thoát khỏi tam đồ, bát nạn
Xin mở toang mọi cửa ngục âm u
Xin xóa tan mọi vất vưởng mịt mù
Đề thánh thoát cõi cao vời diệu vợi
Rồi soi xuống cõi trần gian khắc khoải
Gia hộ cho thế giới khỏi điêu linh
Gia hộ cho nhân loại được an bình
Cùng chung sống trong tình người cao đẹp
Dùng thánh đức dẹp tan bao sắt thép
Dùng tình thương xóa sạch mọi oán thù
Không còn những trầm luân, khổ ải, mịt mù
Chân thiện mỹ hãy cùng nhau chuyển hóa
Xin chấp tay cho Hoa Đàm nở rộ
Xin chấp tay cho kết tụ đài sen
Xin chấp tay cho sáng tỏa trước đèn
Cùng phủ phục Mùa Trung Nguyên khẩn nguyện.

Bài thơ 36 :
Bốn mùa quốc quốc gia gia
Tháng 8 * 2005

Tiếng kêu con quốc những đêm đông
Tuế nguyệt phong sương vẫn lạnh lùng
Năm tháng bọt bèo trôi sóng nước

Đêm ngày lau sậy cột non sông

Tiếng kêu con quốc những đêm hè
Rỉ rả canh trường ai có nghe
Khuya khoắc tàn hơi còn réo gọi
Suối nguồn ử dột động lòng khe

Con quốc buồn trông hỏi tiếng thu
Lam chiều mờ khói tỏa âm u
Im lìm cây cỏ buồn man mác
Trái mấy mùa thu vẫn mịt mù

Chạnh lòng con quốc gọi sang xuân
Xuân khứ xuân lai đã mấy tuần
Hoa lá khô tàn khem khép nụ
Sắc màu gòn gợn nét băng khuâng

Những trải một năm đến bốn mùa
Nhiều năm đếm thử biết hay chưa
Thời gian kéo mãi mòn rơ cốt
Cổ máy rịch tang chậm quá rùa

Cho nên con quốc nặng can qua
Hết tiếng nhưng lòng vẫn xót xa
Còn nước là còn con quốc quốc
Còn nhà còn gọi cái gia gia.

Vỡ toang một tiếng ô hô ! **Tháng 8 * 2005**

Mỗi người có một góc riêng
Chia nhau mọi chỗ khắp miền trần gian
Còn tôi không góc lang thang
Nên đi thơ thả trên đàng phù sinh
Núi đêm gió lộng lung linh
Rừng khuya thức giấc hỏi mình là ai
Nhìn trông hải giác thiên nhai
Rong rêu vẽ lối trên đài thiên thư
Một đời, nửa kiếp đã dư
Còn thêm nửa kiếp, thật ư, thế à
Trăng treo năm tháng chưa già
Hoàng hôn khép núi chưa tà đầu non
Mỗi người có một điểm son
Còn tôi không dấu nên mòn dậm băng

Đường đi im bật vết hằn
Đường về không gợn lãng tằng sóng còn
Đầu ghềnh, thác đổ gập ghềnh
Cuối sông nước chảy mông mênh vô bờ
Thuyền du xơ mạn xác xơ
Phù sinh phiêu bạt bơ phờ phiêu du
Tôi về gõ cửa thiên thu
Diễm huyền khép cánh mịt mù hư vô
Vỡ toang một tiếng ô hô !

Tôi muốn nói ...

Tháng 8 * 2005

Tôi muốn nói
Nỗi khổ đau của những con người trầm thống
Vốn sinh ra trên những vùng đất cơ cùn
Lực và tâm, hai cái chẳng tương dung
Nên lẫn lóc phải trải dài thân phận

Tôi muốn nói
Nỗi khổ đau của những con người uất hận
Vốn thấp cổ, thanh quảng chẳng giương cao
Vốn bé miệng, lời nói gió đưa vào
Đành giậm chân đếm dầy vò ức hiếp

Tôi muốn nói
Nỗi đắng cay của những con người tội nghiệp
Luôn thiệt thòi trong mọi ngõ ngách trần gian
Vì thứ dân nên đón nhận bẽ bàng
Cái lọc lừa của thế nhân lợi dụng

Tôi muốn nói
Nỗi trầm kha của những con người nghèo túng
Trải truân chuyên vất kiệt sức cần lao
Cái khổ nghèo vẫn đùn đống dăng cao
Bởi vật chất đu dây không mực thước

Tôi muốn nói
Nỗi hẩm hiu của những con người bạc phước
“Cho thật nhiều nhưng nhận chẳng bao nhiêu”
Lại còn mang những ai oán đủ điều
Sự công tâm vẫn làm ngơ vỗ cánh

Tôi muốn nói
Sương sa xuống, thấm đêm dài lạnh lạnh
Động lòng ai thương cảm đến cho ai
Đường nhân gian khúc khuỷu hãy còn dài
Đừng đợi đến một ngày kia ân hận !!!

Cái đài danh vọng, ô hô !

Tháng 9 * 2005

Cái đài danh vọng chi chi
Ráng leo cho được, kéo, trì, là sao
Cái đài danh vọng hư hao
Ráng leo cho được, đâm nhào là chi
Trăm năm ngẫm lại còn gì
Nương dâu bãi biển xanh rì xanh xanh
Lợi danh búng sẵn trông thành
Phát phơ cát bụi, vớng cảnh tranh đua
Trèo lên trên đỉnh hơn thua
Rớt vào hố thẳm gió lùa tan hoang
Cơn mê ru mộng bàng hoàng
Giật mình hốt hải tân toan suy lường
Rong rêu phủ kín bên đường
Xác xơ váng nhện vương vương điêu tàn
Trần gian đầy ải nhân gian
Nhân gian đầy ải bề bàng thế nhân
Phong trần cho nát phong trần
Thương thân cho nát tấm thân rã rời
Cái đài danh vọng lợi bôi
Biết rồi mà lại tội bởi mà chi
Cái đài danh vọng kỳ kỳ
Nói không ham muốn, mà vì là sao
Một mai như giấc chiêm bao
Lơ thơ gió bụi, xạt xào hư vô
Cái đài danh vọng, ô hô !!!

Bức lụa ngân sương !

Tháng 9 * 2005

Cuộc đời tôi, một cuộc đời viễn mộng
Bước phiêu du, như khúc rẽ dòng sông
Đi đi mãi giữa đất trời lồng lộng

Đi cho cùng điếm cuối cũng như không

Cuộc đời tôi, một cuộc đời du thủ
Khắp trần gian đâu có chỗ là nhà
Mỗi một duyên gỡ lên nhíp tan tũ
Hát không cùng nhưng không một lời ca

Cuộc đời tôi, không có đầu có cuối
Đề rong chơi cùng hai chữ thử chung
Mở thời gian, không có đầu lẫn mối
Mở không gian, không có chỗ tận cùng

Cuộc đời tôi, đi nhưng không cần đến
Mỗi không thời, chỉ là điếm dừng chân
Mỗi hoại thành, chỉ là cơn gió bụi
Như hư không trôi nổi áng phù vân

Trời đất rộng nên tôi đi cùng khắp
Góp rong rêu vẽ bức ảnh vô thường
Mỗi một nét kết đôi đường mở khép
Gom bọt bèo dệt bức lụa ngân sương.

Hòa bình nào có trong chiến tranh ! **Tháng 9 * 2005**

Từ khi ra đời
Lúc nào, tôi cũng nghe chiến tranh và khói lửa

Nào bom, nào đạn đi đùng khạt mưa
Nào người, nào vật chết chóc triền miên
Tan hoang, đổ nát, xơ xác, ngựa nghiêng
Khắp thế giới, không nơi này thì nơi nọ

Mấy mươi năm, mà tôi vẫn chưa rõ
Giết chóc nhau như thế, để làm gì
Chủ nghĩa này, chủ nghĩa kia, như thế, để làm chi
Họ đâu phải dân thường, mà là những người lỗi lạc

Tôi vô cùng kinh ngạc
Họ dùng khôn ngoan, để thanh toán lẫn nhau
Họ dùng con người, để dấy chết thương đau
Rồi lại bảo kiến tạo hòa bình cho nhân loại

Thù hận nào điêu tàn theo lửa khói !

Hòa bình nào xây dựng trong chiến tranh !
Tình con người, như sợi chỉ treo màn !
Chữ tình thương, ngàn cân treo sợi tóc !

Hỡi những con người dọc ngang dọc
Hỡi những con người xoay thế chuyên thời
Sự sống thật bình thường, nhưng quý nhất trong đời
Lại đánh đổ đi đâu, mà sao không làm được ???

Chiến tranh và thù hận !

Tháng 9 * 2005

Tiền bạc đổ ra, xây lò, và chế bom nguyên tử
Tiền bạc đổ ra, nghiên tâm vũ khí hạch tâm
Máy bay, mìn bẫy, súng đạn, xe tăng
Tân trang, bảo trì ...
Tồn hao biết bao nhiêu nhân, tài, vật, lực

Nước giàu có, cũng như nước nghèo nhút
Dù tự do, cộng sản, quân phiệt, bạo tàn
Dù nước nhỏ, nước lớn, khép kín, mở toang
Cũng đều đổ khối lượng khổng lồ ngân sách

Nào là quân đội, tinh báo, an ninh, tuyển ngạch
Nào là thanh niên, thanh nữ, hiện dịch, đôn quân
Nào là quân nhu, quân dụng, đủ hết thứ quân
Tất cả để gườm nhau :
Chiến tranh và thử lửa !!!

Tự cổ kim, và thời nào cũng rứa
Đâu phải thường dân
Mà là những con người thượng thặng, có lạ không
Nay thì thuyết khách, ngoại giao, quan hệ, cảm thông
Mai thì cuốn hút chiến chinh, hận thù, thắng bại

Lao chết chóc, không nương tay, ái ngại
Người với người, mà cứ thế giết nhau
Rồi chiến thắng, huân chương, lon lá, rục màu
Hỡi nhân loại, biết bao giờ chấm dứt

Hòa bình chỉ nằm trên bàn cân, không mức !
Lòng dạ con người lại đủ thứ lẫn ranh
Thế cho nên, giải quyết nhau bằng chiến tranh ???

Và, nói chuyện với nhau bằng thù hận ???

Cho tà tháng năm

Tháng 9 * 2005

Miệng nói mở, mà đường đi khép lại
Vườn muốn thông, mà rào, dậu, ngăn che
Nói bình quyền, mà chụp, phủ, răn, đe
Nói tự nhiên, mà sắt, cùm, thòng lọng

Bếp tro tàn còn sặc mùi bồ hóng
Cửa đóng khung còn mạng nhện giăng giăng
Đêm tối tăm vì khuất dạng ánh trăng
Ngày âm đạm vì mây mù che nắng

Bởi vì đâu mà tình người quá ngắn
Bởi vì đâu mà chia cắt quá dài
Hay sao Hôm đưa đẩy với sao Mai
Hai vì sao chẳng bao giờ gặp được

Hay ngân hà không có cầu ô thước
Nhưng con người thì có khác kia mà
Tội tình chi những oan nghiệt can qua
Đường đi tới là con đường trước mặt

Hãy bước đi đồng dặc
Bỏ lại ở sau lưng
Quá khứ đã đóng khung
Của một thời dĩ vãng

Được như thế mới may ra xứng đáng
Những con người trong thời đại hôm nay
Đôi tay, rướm máu đôi tay
Đôi chân, rướm máu đọa đày đôi chân
Hay chưa, nay lựa mai lần
Biết chưa, những nhặng, tàn ngàn lo toan
Núi cao nhắm đỉnh núi non
Rừng sâu nhắm bước lối mòn đi qua
Trăng treo đã mỗi trăng ngà
Còn reo tuế nguyệt cho tà tháng năm.

Mặc Giang - Thơ 45 :

01. *Hãy đến với nhau con đường chân thực ! – 477 –*
 02. *Hòa bình ló dạng ! – 478 –*
 03. *Bão Katrina - đổ nát Hoa Kỳ - 479 –*
 04. *Người thương nước lại hai lần thoát nước – 480 –*
 05. *Nước mắt nào ? – 481 –*
 06. *Bảo vệ hành tinh xanh – 482 –*
 07. *Tử sinh hai nhíp vui đây ! – 483 –*
 08. *Đi là đến, đường về luôn bỏ ngõ ! – 484 –*
 09. *Người về, tôi đi ! – 485 –*
 10. *Mỗi kiếp, mở một đường đi mới ! – 486 –*
- *****

Hãy đến với nhau : con đường chân thực

Tháng 9 * 2005

Hỡi những quốc gia nghèo khổ !
 Hỡi những dân tộc nghèo khổ !
 Tôi đã thấy rồi, tội nghiệp quá đi thôi
 Cái đồng tiền từ thiện, cứu đói, thật quá hời
 Mà tài nguyên phải đổ cho chiến tranh, hàng đồng

Người ta nói, nào là nước nghèo, chậm tiến
 Nào là những siêu cường, vượt tốc văn minh
 Nếu không chạy đua vũ khí
 mà dùng vào mục đích nhân sinh
 Thì thế giới sẽ an bình biết mấy

Là con người, hãy dùng tiếng con người mà nói
 Là con người, hãy bằng niềm tình tự thương nhau
 Tiền bạc kia, sẽ mua đứt khổ đau
 Lòng chân thiện sẽ phá tan thù hận

Hỡi những quốc gia cường tẫn !
 Hỡi những đầu óc tài ba !
 Hãy đến với nhau, bốn biển là nhà
 Hãy nhìn với nhau, đều con người cả

Hãy dắt nhau, mở ra con đường mới lạ
 Chứ chiến tranh chết chóc, đã quá cũ rồi
 Chỉ khi nào bao dung, thánh đức lên ngôi
 Thì không có gì san bằng chẳng được

Tình thương, không cần qui ước
 Tình người, không cần giết nhau
 Cuộc sống, không cần khổ đau
 Đó là con đường chân thực.

Hòa bình ló dạng !

Tháng 9 * 2005

Sao lại thi đua : triển khai vũ khí ?
Sao lại thi đua : thủ thế quốc phòng ?
Người với người, mà nói chuyện không xong !
Phải dùng tới chiến tranh và bạo lực !

Chiến tranh nào là chiến tranh qui ước ?
Hòa bình nào có mặt chỗ tang thương ?
Phải đánh nhau cho toi tả thể lương
Rồi mới chịu nhìn nhau, thật là lạ !!!

Những thứ giết người, mà chế ra đủ cả
Nào đạn, nào bom, tầm ngắn, tầm dài
Nguyên tử, địa không, loại xói, loại cày
Nhân, tài, vật, lực, tổn hao không thể tưởng

Người với người mà không nương nhau, hướng thượng
Người với người, mà nay bạn mai thù
Những đầu óc thượng thừa, vùi vào tăm tối, âm u
Rồi cút bắt bằng những trò chơi chết chóc

Khi đã đẩy đến tận cùng tang tóc
Mới bắt tay và nói chuyện hòa bình
Rồi nai lưng xây lại những điều linh
Nhưng vũ khí, quốc phòng vẫn lờm nhau, chưa chấm dứt

Hỡi thế giới, đâu là hòa bình chân thực ?
Hỡi nhân loại, đâu là tiếng nói tình người ?
Hãy đến với nhau bằng cảm thông, thân thiện, nụ cười
Không cần giải quyết bằng hận thù, chiến tranh và vũ khí !

Bão Katrina, đổ nát Hoa Kỳ

Bão khởi động và hoành hành cuối tháng 8 đầu tháng 9 năm 2005,
tàn phá nhiều thành phố ven biển trên nhiều tiểu bang tại Hoa Kỳ.

Mặc Giang, ngày 01-9-05.

Cơn bão Katrina
Xuất phát Florida

Lan tới Louisiana
Tràn ngập Alabama
Kéo tới Mississippi
Làm cho Hiệp chủng quốc Hoa Kỳ
Chấn động, kinh hoàng, nát tan, nghiêng ngửa
Những cao tầng, cao ốc, còn đổ tuông, huống gì nhà cửa
Những phố xá, công viên, còn cuốn sóng, huống chi con người
Nhìn nhau, tiếng khóc hết cười
Ngó nhau, ngậm ngùi nước mắt
Hỡi trời đất, đòi hỏi chi quá đất !
Sức con người, phải trả những tang thương
Chỉ còn đây, tan nát những thê lương
Biển trào lộng vẫn âm âm dậy sóng
Bão vẫn càn, vẫn quét. Ôi cuồng phong khởi động !
Nước vẫn xoáy, vẫn trôi. Ôi chìm nổi, điêu linh !
Cuộc sống và khổ đau, phải hứng chịu tuyệt tình !
Người sống và người chết, phải lặng câm, nín thở !
Biển hời biển, vẫn thì thầm muôn thuở
Bão hời bão, vẫn trào lộng phong ba
Hết Ấn Độ Dương—Tsunami, lại đến Đại Tây Dương—Katrina
Đông và Tây, năm nào cũng tan nát
Hàng trăm người, chôn vào lòng biển, chết ngạt
Hàng ngàn người, sống trên đống nát, chết tươi
Còn đâu câu nói tiếng cười
Một cơn bão táp, trả mười tang thương
Còn đâu nào phố nào phường
Một cơn biển động, hết phương, kêu trời
Còn đâu sống giữa cuộc đời
Một cơn sóng vỗ, hết lời nỉ non
Nhìn trông, kinh ngạc, bàng hoàng
Bão ơi, ngưng lại có còn hơn không
Nhìn trông, nát ruột, tan lòng
Biển ơi ngưng động, khơi dòng kêu thương
Đông phương rồi lại Tây phương
Đừng gieo tang tóc thê lương nữa trời
Trần gian khổ lắm người ơi !!!

Người thương nước, lại hai lần thoát nước !

Cảm tác, để chia sẻ với Đồng bào bị trận bão Katrina
tại 3 tiểu bang Louisiana, Alabama, Mississippi, nhất là
thành phố New Orleans, quốc gia Hoa Kỳ.

Ngày 04-9-2005

Ba mươi năm trước, khi nước biển, tôi làm người bỏ nước
Ba mươi năm sau, khi nước trào, tôi bỏ nước ra đi
Nước mắt nào, làm nghẹn hai bờ mi !
Niềm đau nào, làm tràn hai khóe mắt !

Một cuộc đời, chạy hai lần tan nát
Một tấm thân, chống đỡ hai bàn tay
Một quãng đời, mất tất cả từ đây
Nước hồi nước, thêm mấy lần nghiêng ngửa ???

Ba mươi năm trước, ôi niềm đau muôn thuở !
Kẻ ly hương, người ở lại, ngục tù
Ba mươi năm sau, cuộc sống phủ âm u
Khi nhìn lại, biết bao người đã mất ???

Nhớ ngày nào vượt tuyến, thập tử nhất sinh, tan tim nát mật
Mượn đất khách dung thân, lưu đầy tự nguyện, đánh đổi tự do
Quãng đời qua, bao khắc khoải dày vò
Nay đón nhận, thêm một lần tan nát

Hồi những ai trên ba tiểu bang san sát
Chia đắng cay, chia trắng cả cuộc đời
Chia bờ hòn, chia cả những đầy vơi
May một chút, còn đồng bào hải ngoại

Tôi muốn nói, những điều không muốn nói
Sống quê người, ngửa úp đôi bàn tay
Ba mươi năm, phủ sạch trong phút giây
Đời tỵ nạn, thêm một lần tỵ nạn !!!

Được sống hai lần, trên đường di tản
Được nhận hai lần, từ thiện ban cho
Hỏi làm sao không ray rứt, dày vò
Người thương nước, lại hai lần thoát nước !!!

Nước mắt nào ?

*Tháng 9 * 2005*

*Nước mắt nào, nhỏ xuống vũng lầy nhân thế
Bãi đau thương, còn tranh chấp, dập vùi
Bãi nhiều nhưong, còn hỗn tạp buồn vui*

Cả trăm năm, một kiếp người, chưa đủ

*Nước mắt nào, nhỏ xuống vũng lầy sinh tử
Những tai ương, mang cái chết lạnh lùng
Sống khác nhau mà lại phải chết chung
Mạng con người vùi thây như cỏ rác*

*Nước mắt nào, nhỏ xuống vũng lầy chua chác
Người với người xử sự tựa như men
Chữ đức nhân đã mờ mịt trước đèn
Chữ quân tử rải lên thêm băng giá*

*Nước mắt nào, nhỏ xuống vũng lầy lệ đá
Bay nhạt nhòa, cát bụi cũng tiêu sơ
Sống giữa đời mà cứ ngỡ như mơ
Niềm chân thực chôn trước thềm hư huyền*

*Nước mắt nào, nhỏ xuống vũng lầy phù phiếm
Trông lều bều như bèo giạt mây trôi
Sóng nhấp nhô thêm nay lở mai bồi
Vùi xơ xác tàn khô không tư lự*

*Nước mắt nào, còn rung rung tình tự
Hết thương đau cho miệng mỉm môi cười
Mang tin yêu thấp sáng mọi con người
Cùng xây dựng cõi trần gian tươi đẹp !*

Bảo vệ hành tinh xanh !

Tháng 9 - 2005

*Trái đất, không còn là một hành tinh xanh,
Ươm mơ sự sống
Hết nhân tai thì lại đến thiên tai
Dưới đất, trên không, thủy lục, nổi dài
Không chấn động nơi này, thì rung rinh nơi nọ*

*Nơi này hạn hán, nơi kia bão tố
Nơi này chết khô, nơi nọ chết chìm
Nơi này hết hồn, nơi nọ đứng tim
Khủng bố, chiến tranh, động đất, cuồng phong, hỏa hoạn*

*Ghe, thuyền chìm, số ít người hốt hoảng
Phà, tàu nghiêng, con số lớn, thất kinh*

*Nạn phi cơ, cùng kéo xuống âm linh
Nạn xe lửa, cùng mò trong sắt vụn*

*Thời tiết đổ, bốn mùa thay lá rụng
Nhật nguyệt xoay, hai lần mức đêm ngày
Mạng con người, trong khoảnh khắc phút giây
Sống và chết, không kịp chia tích tắc*

*Có khi chết, một cái ào, tím ngắt
Có khi chết, một cái ào, im re
Có khi chết, một cái ào, nín khe
Thật mơ hồ, trông còn hơn mộng寐*

*Chết thật tình, mà nghe sao vô lý
Chết lạnh lùng, chết thật quá tự nhiên
Mới đó, mà trôi về một cõi lãng quên
Mới đó, mà lung linh mờ cát bụi*

*Núi, không còn vừng vàng non núi
Sông, không còn êm ả dòng sông
Biển, không còn lặn tẩn sóng vỗ bành bồng
Đất, không còn liền, rung rinh chấn động*

*Còn gì không, uơng mơ tràn nhựa sống
Còn gì không, bảo vệ hành tinh xanh
Đừng nhẫn tâm đánh đổ những tròng trành
Chết vạn vật và đau lòng nhân loại !!!*

Tử sinh, hai nhịp với đây ***Tháng 9 - 2005***

*Trong tích tắc, biết bao nhiêu sự chết
Chỉ đâu cần một đêm với một ngày
Chỉ đâu cần một tháng với một năm
Chỉ nói riêng loài người, chứ chưa nói loài khác*

*Sự sống chết như trùng trùng hòa nhạc
Bản trường thiên trên vạn nẻo vô thường
Bản u hoài trên muôn hướng thê lương
Sống và chết, gảy cung đàn bất tận*

*Mỗi cá thể, tùy theo duyên, cơ, phận
Kiếp trăm năm dù nay thiếu mai thừa
Tử thân im, cõi sống còn dây dưa*

Tử thân gọi, một đi không trở lại

*Người đang chết, đột nhiên, không kịp ngoáy
Người đang sống, sờ sờ trong phút giây
Rồi phớt qua, như gió thoảng mây bay
Lại tiếp tục hành trình reo nhân thế*

*Nhịp sống chết vẫn dừng dừng ngạo nghễ
Gõ vi vu từng âm điệu du dương
Xé tâm can và nát ruột tình thương
Hai âm điệu tử sinh rung rung mãi*

*Sâu thăm thăm cho tận cùng khổ ải
Cao vô ngần cho thấu đến chân mây
Tử sinh hai nhịp vui đây
Cung đàn sống chết, còn đây vô thường !*

Đi là đến, đường về bỏ ngõ ! ***Tháng 9 - 2005***

*Mấy mươi năm tôi đã đi
Khi nhìn lại chẳng được gì
Cả cuộc đời, chỉ là con số không trống rỗng*

*Trước mặt, một khung trời lồng lộng
Sau lưng, một dĩ vãng lụi xa
Quảng đường đi dù cây cỏ lá hoa
Vẫn trả lại bóng rêu mờ cát bụi*

*Ngày tôi đi, rừng hoang reo gió núi
Ngày tôi về, triều sóng vỗ đại dương
Cõi trần gian, trả lại bến thê lương
Cõi nhân gian, trả lại bờ vắng lặng*

*Thắm hơi muối, nên vương mùi biển mặn
Thắm gió rừng, nên vương vị sương pha
Mấy mươi năm dong ruổi cõi ta bà
Càng thăm thấu cuộc đời nơi quán trọ*

*Nói rằng có, thì có gì để có
Nói rằng không, thì vốn sẵn đã không
Thuyền phiêu du đưa đẩy biển bênh bồng
Nơi tôi đến, chỉ là người lữ khách*

*Chiều nghiêng bóng, hoàng hôn về tĩnh mặc
Thức đêm dài, tinh mộng đếm canh thâu
Đưa bàn tay gom góp những sắc màu
Rơi lá chả, rớt xuống thêm băng giá*

*Cát bụi bay, lay động hồn sỏi đá
Gió la đà lạnh lạnh cửa tâm tư
Nên tôi đi, đi nữa vẫn còn dư
Đi là đến, đường về luôn bỏ ngõ !*

Người về, tôi đi !

Tháng 9 - 2005

*Người về trên đỉnh Linh Sơn
Tôi đi trên mỏm chòn vờn núi non
Người về vết cũ lối mòn
Tôi đi trên nẻo chưa con đường nào
Người về bỏ ngõ hư hao
Tôi đi đón nhận rạt rào tình quê
Người về tựa vách Tào Khê
Tôi đi hổ thảm vỗ về thâm sâu
Người về một cõi nhiệm màu
Tôi đi muôn cõi dù đâu chẳng cần
Người về tịch ảnh tánh chân
Tôi đi vá đắp phong trần muôn phương
Người về vui với chơn thường
Tôi đi vui với ngân sương đêm dài
Người về ngủ chốn thiên thai
Tôi đi đánh động phương đài giá băng
Người về núp bóng vĩnh hằng
Tôi đi khêu ngọn hải đăng giữa trời
Người về, xa lánh cuộc đời
Tôi đi muôn kiếp không nơi nào chừa
Người về tốt đỉnh thượng thừa
Tôi đi vô đẳng chưa vừa đường đi
Song hành rồi cũng như ri
Vô hành rồi cũng thế ni độc hành
Vẽ chơi hai lối vòng quanh
Vòng tròn búng sẵn loanh hoanh tròn tròn
Cho hay, hư huyền nào hơn !!!*

Mỗi kiếp, mở một đường đi mới !

Tháng 9 – 2005

*Tám mươi năm, rồi Người cũng ra đi
Ba ba năm, rồi Người cũng từ ly
Nói cho lắm, rồi giữa đường bỏ ngõ*

*Tôi cứ đi dù khi mờ khi tỏ
Nếu không trăng thì có những vì sao
Nên tôi đi muôn kiếp, chết chi nào
Nẻo sinh tử mở toang, ai đóng cửa*

*Người tịch chơn, rồi ngồi yên, cũng rứa
Người vĩnh hằng, rồi tĩnh lặng, cũng thôi
Còn tôi đi cho nát cõi luân hồi
Dẫm cho mòn đường vào ra sinh tử*

*Nếu Người thấy, bảo tôi đi chi dữ
Tôi không thấy, nên đi mãi chẳng sao
Đem càn khôn hứng trên rỏ hư hao
Hốt rỗng không, đổ xuống thêm huyền ảo*

*Mỗi tấm thân như một làn vá áo
Mỗi sắc hình như một áng phù vân
Tôi cứ đi chẳng hẹn lữ hẹn lân
Dù sáu nẻo bốn đường đâu có thiệt*

*Tôi đến với những tận cùng thống thiết
Tôi chia với những tận đáy thương đau
Dù biển dâu có thăm thẳm một màu
Tôi vạch nét để lộ trần tang hải*

*Không qua đèo làm sao nhìn quan ải
Không băng rừng làm sao biết sơn Khê
Có cần chi quay gót nẻo đi về
Tôi cứ tới, chỗ nào không có lối*

*Người ngồi lâu có mối
Cùng bước với tôi chơi
Tôi cứ đi, chưa hết một cuộc đời
Vì mỗi kiếp mở một đường đi mới !*

Mặc Giang – Thơ 46 :

01. Người sung sướng chắc gì hơn ta được ! – 487 –

02. *Cõi mộng cuộc đời – 488 –*
 03. *Ai giúp người cho được ! – 489 –*
 04. *Vui lên đi ! – 490 –*
 05. *Dòng thời gian ghê gớm thiệt ! – 491 –*
 06. *Biển trần đập giữa trời lăn – 492 –*
 07. *Chàng đừng sĩ ngày xưa . . . – 493 –*
 08. *Xin chấp tay ! – 494 –*
 09. *Xin đừng nghĩ ! – 495 –*
 10. *Sao không ngừng tay lại ! – 496 –*
 11. *Thơ thần gì mà còn mơ với mộng ! – 497 –*
 12. *Mím cười, tôi vẫn là tôi ! – 498 –*
 13. *Đừng đòi hỏi các em nhiều quá ! – 499 –*
 14. *Xoay quả địa cầu – 500 –*
- *****

Người sung sướng chắc gì hơn ta được ! Tháng 9 – 2005

Đừng trách chi, cuộc đời là thế đó
 Nếu thanh cao, còn gì nghĩa cuộc đời
 Phải nổi trôi, cho thắm những đầy vơi
 Phải phong trần, cho đượm mùi gió bụi

Đừng trách chi, một kiếp người ngắn ngủi
 Nếu bình yên, không uổng lắm hay sao
 Không biển khơi, làm sao biết ba đào
 Không hàm hồ, cần chi đường bằng phẳng

Đừng trách chi, cuộc đời sao cay đắng
 Nếu không mùi, có vô vị lắm không
 Ta phải đón cái buốt của mùa đông
 Ta phải nhận cái nồng trong nắng hạ

Đừng trách chi, tình người sao kỳ lạ
 Một bức tranh phải đủ sắc đủ màu
 Đã làm người phải thắm nghĩa thương đau
 Mới hiểu được cõi trần gian lao khổ

Trăng vẫn đẹp, dù trăng ngà mây độ
 Hoa vẫn tươi, dù từ đá đơm bông
 Ta nhận chân tất cả có hơn không
 Người sung sướng chắc gì hơn ta được !

Cõi mộng cuộc đời Tháng 9 - 2005

Lặng yên, nhìn lại cuộc đời
Hoàng hôn nghiêng bóng chơi vui giữa dòng
Cội già ra vẻ thong dong
Mà sao ả nét bên song u hoài
Xa mờ vén bức màn soi
Mai kia rồi sẽ lẻ loi một mình
Diễm huyền mở cửa lung linh
Bờ đê hót hải bờ kinh rộn hồn
Ráng chiều kéo chậm hoàng hôn
Mà sao con đày đập dồn đưa mau
Chân mây mặt nước rầu rầu
Điểm canh gõ nhịp canh thâu đã về
Dù cho như một cơn mê
Nhưng khi già biệt ẻ chề làm sao
Lỡ đi, biết đến nơi nào
Còn thua những giấc chiêm bao chập chờn
Chiêm bao còn mộng bao lơ
Cõi về lạnh ngắt trống trơn cõi về
Xuân xanh còn kéo lê thê
Lá vàng rung rẩy đã kẻ sát bên
Bàng hoàng, xin gửi lãng quên
Mà sao cứ nhớ, đêm đêm giật mình
Trơ vợ, chiếc bóng soi hình
Ai ai cũng thế, thì mình thế thôi
Mới hay cõi mộng cuộc đời !

Ai giúp người cho được ? Tháng 9 – 2005

Ai bảo người chui ra
Trên thế giới ta bà
Để rồi than đau khổ

Ai bảo người chúi cổ
Vào thời đại nhiễu nhương
Để rồi than ly loạn

Ai bảo người tính toán
Giữa bãi biển nướng dẫu
Để rồi kêu tang hải

Ai bảo người qua ải
Của ngưỡng cửa diêm phù

Lại than đời trần thế

Ai bảo người vào bể
Giữa sóng vỗ muôn trùng
Rồi trông bờ thăm thẳm

Ai bảo người chìm đắm
Trong thế thái nhân tình
Rồi hận đời đen bạc

Ai bảo người lưu lạc
Không biết nẻo quay về
Tìm đâu ra nguồn cội

Trong sáng và tăm tối
Cũng tại chính người thôi
Đừng trách cứ lỗi thôi
Ai giúp người cho được ?

Vui lên đi !

Tháng 9 – 2005

Vui lên đi, cuộc đời sẽ đổi mới
Mim môi cười chớm nở vạn tin yêu
Những mầm non vươn nụ cuối tiêu điều
Dòng nhựa sống len qua bờ khô héo

Vui lên đi, cuộc đời sẽ có nẻo
Khúc quanh co sẽ có lối mở ra
Khi đã cùng trong tận điếm trầm kha
Ép chân tường vượt mình băng bức phá

Vui lên đi, cuộc đời sẽ khác lạ
Nụ tâm xuân uơm hạt hạ, thu, đông
Nét xinh tươi từ sỏi đá đơm bông
Giữa hoang dại tợn thành hoa mới quý

Vui lên đi, cuộc đời sẽ ý vị
Những tình khôi xô đẩy mọi chán chường
Mở mắt nhìn để còn thấy yêu thương
Sống hướng thượng giữa biển trần phù thế

Vui lên đi, sông dài ra cửa bể

Lướt thuyền đời reo sóng vỗ đại dương
Trong mênh mông, đâu có chỗ cùng đường
Trời đất rộng, thu mình chi ngõ hẹp

Vui lên đi, mỗi niềm vui ý đẹp
Một ngày qua, một ngày lại, mới tinh
Cuối từng đêm sẵn hiện ánh bình minh
Nếu biết sống, cuộc đời luôn tươi đẹp !

Dòng thời gian ghê gớm thiệt !

Tháng 9 - 2005

Dòng thời gian đập giữa ghê gớm thiệt
Khi thời gian đã tuần tự đi qua
Bất cứ việc gì rồi cũng tiêu ma
Chớ đừng nói cái già xua cái trẻ

Từ vạn vật, cũng bào mòn, sút mẻ
Đến ngọc ngà, cũng tàn tạ, hư hao
Thân con người, đâu có nghĩa chi nào
Nhất là lúc đã xế chiều xuống dốc

Kiếp trăm năm chia ra nhiều điểm mốc
Thuở còn thơ cho đến lúc đôi mươi
Mảnh hồn nhiên treo miệng thắm môi cười
Bức trong trắng phơi mảnh vô tư lự

Ba mươi năm kế tiếp, bôn ba đủ thứ
Đề chen vai sánh bước giữa cuộc đời
Dù thế nào, rồi đời cũng chơi vơi
Khi đứng tuổi là bắt đầu khựng lại

Nghiêng bóng xế chiều về buông đi mãi
Qua lục thập lại đến thất lai hy
Những hăng say, xúc vát đã từ ly
Cực chẳng đã chứ chẳng gì ham muốn

Vươn lên bát, là cái già đã luống
Đeo lão làng lụ khụ thở hết hơi
Mang lắm ca lắm cảm khổ chi đời
Leo tới cửa, xấu mình trông đại thọ

Trông lú lẫn và sống hờ, cho có
Gốc tàn khô, cây đổ, lá trơ cành

Dòng thời gian ngấm lại, trôi thật nhanh
Thế là hết, một đời ba vạn sáu !

Biển trần đập giữa trôi lăn !

Tháng 9 - 2005

Khi chưa có gì, tấm lòng còn trong sạch
Mắt dễ nhìn những vết bản thế trần
Xem công danh, tụ tán tợ phù vân
Xem phú quý, bênh bồng như mây nổi

Khi chưa có gì, tâm ý còn chói lọi
Biết tiểu nhân quân tử trong cuộc đời
Biết đôi bờ đen trắng vô đãi bồi
Và thâm nhủ tranh đua chi cho khổ

Khi chưa có gì, tâm hồn còn bùng nổ
Biết khiêm cung, tôn trọng đức, nhân, từ
Vì cuộc đời chưa bị đục làm hư
Chia, phân, lượng thế nào là phải phải

Khi đã có gì, thuyền đời xoay, bẻ lái
Tấm lòng trong, trần thế phủ lên màu
Tâm ý trắng, luôn xáo trộn vàng thau
Tâm hồn sáng, khuất ngăn dần tăm tối

Khi đã có gì, bã công danh lầy lội
Bã phú quý, trây trét ngập bùn nhơ
Những đảo điên luôn quay lộn vật vờ
Những thật thà, hiền lương bay đâu mất

Chưa có gì, đã có gì, nguy thật
Cái trục quay, không còn độ chỉnh hình
Đừng trách người, mà hãy trách lấy mình
Người nghiêng ngửa thì mình cũng bầm giập

Khi chưa có gì, thánh hiền còn ẩn nấp
Khi đã có gì, hiền thánh trốn biệt tăm
Biển trần đập giữa trôi lăn !

Chàng dũng sĩ ngày xưa ...

Tháng 9 - 2005

Chàng dững sững ngày xưa khi xuống núi
Đề cứu đời bằng cái kính chiếu yêu
Đi tới đâu, ma quỷ hiện quá nhiều
Cứ cứu mãi cứu hoài, không chấm dứt

Càng lâu ngày, chàng đâm ra ngờ vực
Người nhân gian trông đẹp đẽ bề ngoài
Nhưng bên trong, kỳ ngộ quá đi thôi
Nếu như thế, mắt trần làm sao biết

Nói và làm, cả một trời cách biệt
Ngoài và trong, xa vạn lý không lường
Thì làm sao tránh oan trái đau thương
Tranh giã huyễn cùng thi nhau sơn phết

Kính chiếu yêu, rọi soi từng tí vết
Đưa phốt qua, sự thật hiện nguyên hình
Nên lòng chàng ngất ngưỡng bã tôn vinh
Lòng khắp khởi tự hào và mãn nguyện

Một ngày kia, chàng quay về một chuyến
Hai cửa tùng, cánh khép, mở không ra
Những ngày xưa, cửa tự mở kia mà
Nay dùng sức, vẫn không sao mở được

Chàng vô cùng kinh ngạc
Xuống dòng suối cam tuyền
Từ cái kính thiêng liêng
Chàng trở thành ma quỷ

Cõi hồng trần, sao oan khiên thế nhĩ
Tưởng cứu đời, bị đời cứu mất tiêu
Chàng giật mình, vội thốt lên tiếng kêu
Bối chiếu nhân, nhưng bằng quên chiếu kỷ !!!

Xin chấp tay

Tháng 9 - 2005

“Xin chấp tay, cho bỏ câu trắng hiện”
Đừng gây chi, đổ nát đã nhiều rồi
Tranh chấp chi, rồi cũng tàn hại thôi
Người hiểu biết, nặng lời, đã quá lắm

Xin chấp tay, cho trời yên, biển lặng
Nông nổi chi, gây sóng gió toi bời
Bạo tàn chi, gieo tang tóc khắp nơi
Người trần gian, đã trăm chiều khôn khổ

Xin chấp tay, cho tình người nở rộ
Hờn căm chi, đối trả những oán thù
Chinh chiến chi, cho khói lửa mịt mù
Dùng da thịt để làm bia bom đạn

Xin chấp tay, cho cuồng si khô cạn
Mở tấm lòng hàn gắn những tiếc thương
Mở từ tâm chiếu rọi mọi nẻo đường
Và thồn thức trong tiếng kêu đồng loại

Xin chấp tay, xua tan đi bóng tối
Người với người thấp sáng vạn tin yêu
Tay nắm tay, dang rộng khắp nhiều điều
Treo giá gương trùm năm châu bốn biển

Xin chấp tay, cùng hoan ca vang tiếng
An bình ơi, nhân thế mãi ngóng trông
Tình thương ơi, nhân thế mãi ước mong
Hãy xuất hiện và trở thành chân thực

Xin chấp tay, và ngồi yên, chắm dứt
Xin chấp tay làm đẹp thế gian này
Xin chấp tay, hoa nở mọi bàn tay
Cho người người ngát hương, hòa điệu sống.

Xin đừng nghĩ ...người làm thơ...!

Tháng 9 - 2005

Xin đừng nghĩ, người làm thơ là dệt mơ với mộng
Đứng giữa trời mà nói chuyện trăng sao
Dưới vực thẳm mà nói chuyện non cao
Rách mỏng toi mà treo màn phú quý

Xin đừng nghĩ, người làm thơ là yêu kiều ủy mỵ
Ru hồn người, triều sóng vỗ du dương
Đan tâm tình hong nắng rải tơ vương
Ôm thơ thần rải trần bờ lãng mạn

Xin đừng nghĩ, người làm thơ là “rượu bầu” chưa cạn
“Đưa hồn say về tận cuối trời quên”
Bèo nổi trôi trên sóng nước lên đênh
Manh chiếu rách nằm ru bên mảnh gió

Xin đừng nghĩ, người làm thơ là hồn bay gác trọ
Nói vu vơ, bỏ ngõ giữa khung trời
Sống mơ hồ, đeo viễn vọng xa xôi
Vi thất thế nên treo đài danh vọng

Một câu thơ, mà còn hơn triều sóng
Một ngòi bút, mà hơn cả trống chiêng
Một ngòi lông, mà quách đồ thành nghiêng
Một câu nói, mà dung thông kim cổ

Kìa, thu vàng mấy độ
Kìa, xuân trở mấy mùa
Kìa, hạ nắng gió lùa
Kìa, đông tàn giá lạnh

Một lời thơ, trăng sao còn lấp lánh
Một câu thơ, rừng núi khép âm u
Một ý thơ, rung động cả thiên thu
Ai có hiểu, và ai không có hiểu !!!

Sao không ngừng tay lại !

Tháng 9 - 2005

Ai có xem Chiến Tranh Và Hòa Bình
Ai có xem Cuộc Sống Người Tù Bình
Ai có xem, cùng Cuốn Theo Chiều Gió

Từ thượng cổ, yên ngựa tung bốn vó
Đến đương thời, bấm nút, khói mù bay
Vách đồ, thành nghiêng, núi lở, đá cày
Mùi thắng bại phơi tro tàn vinh nhục

Người tiến tới, bao nhiêu người ngã gục
Người tháo lui, bao tan nát đoạn trường
Thịt xương nào mờ cát bụi vương vương
Tự cổ kim, chiến chinh dây dưa mãi

Nhân loại có mấy màu da tê tái
Đen, trắng, vàng, ngăm nâu, đỏ, xác xơ

Loang lổ, nát tan, cờ lại thượng cờ
Đến hôm nay vẫn chưa bình yên được

Từ chiến tranh xa xưa, đến chiến tranh qui ước
Từ vũ khí thô sơ, đến vũ khí tinh vi
Chinh chiến đi qua, để lại được gì
Hiện đại vẫn răn đe, và thi đua phòng thủ

Cuốn Theo Chiều Gió, đã mấy lần chưa đủ
Thắng binh, Tù binh, biết bao thuở chưa xong
Chiến Tranh – Hoa Bình, hai đầu gánh long bong
Hỡi nhân loại, sao không ngừng tay lại !

Thơ thần gì, mà còn mơ với mộng ! **Tháng 9 - 2005**

Có người nói, sao không làm gì hết
Nhân tai thiên tai, xáo trộn dân đờ
Vật đổi sao dời, hoang dại xác xơ
Thơ thần gì, mà còn mơ với mộng

Người phải tốn thời gian, đi chưa hết trời cao đất rộng
Tôi phóng một cái nhìn, vắn vủ cả trăng sao
Người phải tốn gian nan, đi chưa tới đâu nào
Tôi vạch một lần chữ, không đâu còn ngăn mé

Từ đêm dài quạnh quẽ
Tôi thâu tận canh thâu
Từ bãi biển nướng dâu
Tôi lột trần tang hải

Vút một cái, đã đến đầu quan ải
Búng cái vè, về tới tận thành đô
Mảnh nát tan, còn đan kín, điểm tô
Đời vụn vỡ, còn leo đòi hy vọng

Từ xà bàn chất đống
Biết cái gì phải làm
Từ gỗ đá nạm, chàm
Mới thành tranh bắt tuyệt

Tôi đã thấy trăng tròn ngay lúc khuyết
Tôi đã nhìn sông nước tự mạch nguồn
Tôi rong thuyền, và nhẹ lái, tay buông

Khắp bốn biển, sông hồ, luôn có mặt

Cuộc đời trong khoảnh khắc
Gói trọn một câu thơ
Trần thế vốn như mơ
Hỏi ai không sống mộng

Một vầng thơ bay bổng
Xin đánh thức mọi người
Tử sinh còn đó nụ cười
Hoa khô còn đó, đẹp tươi treo cành
Thong dong mây trắng trời xanh !

Mỉm cười, tôi vẫn là tôi !

Tháng 9 - 2005

Tôi muốn làm một em bé thơ
Để ai muốn làm gì thì làm
Tôi muốn làm một kẻ dại khờ
Thì cuộc đời ra sao cũng được

Tôi muốn làm một bong bóng nước
Chưa kịp trôi thì đã vỡ toang
Tôi muốn làm một vạch kẻ lan man
Chưa tựu thành làn sương mỏng mảnh

Tôi muốn làm một sợi tơ óng ánh
Sẽ biến mất trong nắng chói chang
Tôi muốn làm một điềm nhỏ hợp tan
Để không vương mỗi lần tan hợp

Dù có phân kỳ mấy lớp
Hội tụ, tôi vẫn là tôi
Dù có chia nhỏ, cắt rời
Đom đóm vờn bay đại thể

Cho dù là thô hay tế
Còn tôi, tất cả vô cùng
Cho dù vô thi vô chung
Không tôi, hư vô đóng cửa

Mỉm cười, tôi vẫn là tôi !

Đừng đòi hỏi các em nhiều quá !

Tháng 9 – 2005

Đừng đặt lên vai các em quá nặng
Thế hệ chúng ta, đã gánh vác bao nhiêu
Non một thế kỷ, còn đổ nát tiêu điều
Lại phải trả bằng máu xương, da thịt

Đừng trùm phủ, thời các em xa tít
Chính chúng ta, chưa rõ thấu nguồn cơn
Khói lửa tan, mà lòng dạ căm hờn
Thù, không thù, bàn cân mòn trí não

Đừng bắt buộc các em đường độc đạo
Chính chúng ta, nhiều ngõ ngách tối tăm
Cả thế kỷ, còn nát ruột tơ tằm
Thời gian tới, mà cứ ôm dĩ vãng

Đừng đòi hỏi các em phải xứng đáng
Chính chúng ta còn hô mặt Tổ Tông
Nhuộm sắc màu tàn tạ khắp non sông
Của tiền nhân đã dày công xây dựng

Đừng đè lên các em luôn đứng vững
Chính chúng ta biết bao lúc ngửa nghiêng
Gió xoay chiều, bão táp cuốn triền miên
Biển nào yên khi triều dâng dậy sóng

Chỉ mong các em ước mơ hy vọng
Học quá khứ để xây dựng tương lai
Học ngày nay để xây dựng ngày mai
Nếu có thương chúng tôi, đừng quá nhiều trách cứ

Chỉ mong các em ước mơ tình tự
Biết noi gương những cái đáng noi gương
Biết nâng niu và gìn giữ quê hương
Vết xe đổ đi qua, đừng xéo dầy tiếp tục

Thời đại chúng tôi, quá nhiều uẩn khúc
Chỉ mong sao thời đại của các em
Trong sáng hơn trên đường rộng thênh thênh
Để đừng trả những gì như chúng tôi đã trả !

Xoay quả địa cầu

Tháng 9 – 2005

Xoay quả địa cầu
Nhìn thấy mọi quốc gia trên trái đất
Có những nơi văn minh
Có những nơi nghèo nhất
Dù có thương mà không động nhiều ray rức

Nhưng khi nhìn hình Chữ S
Tâm hồn tôi bỗng chùn lại, xuyên xao
Mảnh đất cong cong, có gì đó vậ nào
Mà trong tôi, nghe bồn chồn chi lạ

Những buồn vui lẫn lộn không thể tả
Những nỗi niềm đan kín thắm lòng đau
Mở mắt nhìn những tưởng như chiêm bao
Mấy mươi năm, một khung trời thăm thẳm

Tôi trầm ngâm vắng lặng
Mảnh hình cong đất nước của tôi ơi
Từ thị thành cho đến những vùng hẻo lánh xa xôi
Tôi luôn để ý những gì xảy ra, từ Nam tới Bắc

Có những điều, tôi nghe sao quá quắt
Có những điều, tôi cảm thấy thương thương
Vi dù sao, cũng là của quê hương
Của mọi nỗi niềm, lâng lâng từng cảm xúc

Sông ơi, sông mấy khúc
Nước ơi, nước mấy bờ
Ước ơi, ước có mơ
Trông ơi, trông có đợi

Những mên thương, rung rung từng khắc khoải
Những dấu yêu, khơi động đắp vơi đầy
Bao nhiêu năm, không một lúc nào khuây
Bởi quê hương của tôi là tất cả.
